

به نام خدا

رهنمود اصول تأمین مالی تجاری

گروه ولفسبرگ

مترجم: فریده تذهیبی

کمیته ایرانی اتاق بازرگانی بین‌المللی

۱۳۹۷

رهنمود اصول تأمین مالی تجاری گروه ولفسبرگ، آخرین بار در سال ۲۰۱۱ به‌روزرسانی شد. از آن زمان، انتظارات در جهت اصلاح اقدامات نظارتی و کاربرد دقیق‌تر مقررات موجود، تجدیدنظر مجددی را الزام‌آور نمود. بنابراین در این مسیر لازم بود، مواردی که در خصوص آنها انتظارات گذشته تغییر یافته و توقعات نوین شکل گرفته شناسایی و مشخص گردد تا بتوان در زمینه‌های لازم، اصول بنیانی و کاربرد آن‌ها را دوباره بازنگری کرده و تدوین نمود.

گروه ولفسبرگ در راستای انجام اصلاحات لازم از زمان آخرین به‌روزرسانی، به منظور آگاهی از این که چگونه این اصول می‌توانند با هدف افزایش سطح کاربرد در بحث تطبیق با مقررات جنایات مالی Financial Crime Compliance (FCC) و استاندارد کردن اصول مزبور در صنعت تأمین مالی تجاری به کار گرفته شوند، با اعضای ICC در تماس دائم بوده است.

در بحث با بسیاری از کاربران در گردهمایی‌های کمیسیون بانکی ICC و سایر جلسات بانکی، روشن شد که بسیاری از بانک‌ها رهنمود اصول ولفسبرگ را صرفاً برای اعمال در «بانک‌های بزرگ جهانی» و نه برای «بانک‌های کوچک‌تر، و محلی» در نظر می‌گیرند. همچنین نظراتی ابراز شد که اگر ICC رهنمود یا نشریه رسمی در این زمینه منتشر کند، آنگاه بانک‌های بیشتری لزوم پیروی از آن را جدی تلقی خواهند نمود.

دلایل فوق منجر به تشکیل گروه همکاری متشکل از ICC و گروه ولفسبرگ جهت تهیه متن مشترک در آوریل ۲۰۱۴ شد تا اصول رهنمود تأمین مالی تجاری ولفسبرگ را به شیوه رهنمودهای ICC، با مساعدت اعضای گروه بانکی ولفسبرگ، اعضای جهانی ICC و همین‌طور نمایندگان از BAFT (به منظور گسترش ملحوظ نمودن نظریه جهانی) تهیه نماید.

گروه تشکیل شده ابزار مختلف پرداخت را یک به یک بررسی نمود و برای هر یک رهنمود مفصل جداگانه‌ای تنظیم نمود. ابزاری که تا کنون رسیدگی شده عبارتند از: اعتبارات اسنادی، وصولی‌ها، ضمانت‌نامه‌های عندالمطالبه/ اعتبار اسنادی ضمانتی و انتقالات حساب باز.

به اطلاع خوانندگان عزیز می‌رسانیم که رهنمود فوق با عنوان «اصول تأمین مالی تجاری» در کمیته ایرانی ترجمه و چاپ شده است.

به نام خدا

رهنمود گروه ولفسبرگ

اصول تأمین مالی تجارت (۲۰۱۱)

مترجم: فریده تذهیبی

کمیته ایرانی اتاق بازرگانی بین‌المللی

۱۳۹۴

۱- پیشگفتار

این اصول بخشی از کوشش‌های وسیعی را که برای تشریح کنترل ریسک‌های مربوط به مبارزه با پول‌شویی صورت می‌گیرد؛ تشکیل می‌دهد. گروه ولفسبرگ این اصول را درباره نقش موسسات مالی در رابطه با مدیریت این روند منتشر کرده است:

- بیان ریسک‌های پول‌شویی و تأمین مالی تروریسم (که به هر دوی آن‌ها به عنوان مبارزه با پول‌شویی اشاره می‌شود) از طریق استفاده از ابزار تأمین مالی. در حالی که در این متن به ریسک‌های مربوط به پول‌شویی و تأمین مالی تروریسم اشاره می‌شود، باید به یاد داشته باشیم که توان موسسات مالی برای مورد دوم محدود است.
- برای کمک به تطبیق با تحریم‌های ملی و بین‌المللی، شامل الزامات مربوط به عدم تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی (NPWMD) که توسط سازمان ملل برقرار شده است.

۲- وضع موجود

تأمین مالی را در مفهوم وسیع می‌توان به عنوان تأمین مالی برای جریان کالا و خدمت بین دو نقطه، در داخل یا خارج از مرزهای یک کشور توسط مؤسسات مالی تعریف کرد. بنابراین تأمین مالی تجارت می‌تواند تجارت داخلی یا بین‌المللی را دربرگیرد.

تأمین مالی تجارت ترکیبی از انتقالات مالی، تعهدات، تعهد انجام کار و فراهم کردن تسهیلات اعتباری است.

تمام مؤسسات مالی که در امر تجارت فعالیت می‌کنند، سیاست‌های قبول ریسک و کنترل‌هایی را که برای کسب و کار آنان لازم است در نظر می‌گیرند.

سابقاً، تأمین مالی تجارت، از نظر پول‌شویی، دارای ریسک بالا در نظر گرفته نمی‌شد. این برداشت اخیراً تغییر یافته و نظار و ارگان‌های بین‌المللی، تأمین مالی تجارت را به عنوان حوزه‌ای که از نظر پول‌شویی، تأمین مالی تروریسم و نیز مبادلاتی که در رابطه با تخلف از مجازات‌های ملی و بین‌المللی که شامل تأمین مالی سلاح‌های کشتار جمعی است، دارای ریسک در نظر می‌گیرند. گروه ولفسبرگ خود را متعهد برای به‌کارگیری سیستم‌ها و کنترل‌های مناسبی می‌داند که این ریسک‌ها را پوشش دهد.

باید در نظر داشت که هم‌اکنون بیشتر سهم تجارت جهانی یعنی حدود ۸۰٪ از طریق حساب باز انجام می‌گیرد. معنای این امر آن است که خریدار و فروشنده درباره قرارداد خود توافق می‌کنند و بعد پرداخت را از طریق سیستم بانکی انجام داده یا با هم تسویه حساب می‌کنند. در این شرایط که مؤسسه مالی، تسهیلاتی به یکی از آن‌ها نداده باشد، از علت پرداختی که انجام می‌شود خبر ندارد. بنابراین غیر از اعمال استانداردهای مبارزه با پول‌شویی و مجازات‌های اقتصادی در

رابطه با این پرداخت کار دیگری نمی‌تواند بکند. اگر مؤسسه مالی تسهیلاتی داده باشد، امکان بیشتری برای آگاهی به طبیعت تجارت و نقل و انتقال مالی پیدا می‌کند. در ضمیمه شماره ۴ اشاره بیشتری به تجارت حساب باز خواهد شد.

این رهنمود مکانیسم‌هایی را که برای نقل و انتقال کالا و خدمات در مرزهای بین‌المللی به کار گرفته می‌شود شرح داده است. استانداردهای معمول ضوابط اعتبار اسنادی، وصولی اسنادی است. گرچه اعتبار اسنادی و وصولی ممکن است در داخل یک کشور نیز به کار رود اما این امر بین کشورهای اروپای متحد متداول است. ابزار استاندارد برای کنترل تجارت بین‌الملل، اسنادی است که مربوط به یک معامله خاص می‌باشد (اینویس، اسناد حمل و نقل و سایر اسناد) و این اسناد از طریق مؤسسات مالی، ارسال و برای تطبیق با شرایط معامله خاص کنترل می‌شوند. اعتبار اسنادی و وصولی اسنادی دارای ضوابطی هستند که از طریق اتاق بازرگانی بین‌المللی تنظیم شده است. این ضوابط و همچنین عرف بین‌المللی ایجاد شده، راه‌ها و الزاماتی را که مؤسسات مالی برای تعقیب پول‌شویی، مجازات‌های اقتصادی و سلاح‌های کشتار جمعی باید اجرا کنند تحت تأثیر قرار می‌دهد.

مهم است که اهمیت و نقش مقررات اتاق بازرگانی بین‌المللی (ICC) و مؤسسات مالی را در پیشبرد تجارت بین‌الملل و تجارت آزاد برای حمایت به‌موقع و مؤثر جابجایی کالا، اسناد و پرداخت‌ها در نظر داشته باشیم. به‌کارگیری الزامات بیشتر و سخت برای واردکنندگان و صادرکنندگان در رابطه با این ضوابط، ممکن است انگیزه‌ای برای اجتناب از به‌کارگیری آن‌ها را فراهم نماید و همین امر ممکن است دلیلی باشد برای استفاده بیشتر از معاملات «حساب باز» که منجر به عدم شفافیت بیشتر می‌شود.

این متن به اعتبارات اسنادی ضمانتی (SBLC) و ضمانت‌نامه‌ها نیز اشاره دارد؛ زیرا این دو ابزار هم در رابطه با تأمین مالی تجارت کاربرد دارند.

این متن، موارد و تکنیک‌های دیگری که برای تأمین مالی تجارت به کار می‌روند و همچنین مدیریت ریسک مربوط به موارد تقلب و کلاهبرداری را پوشش نمی‌دهد.

۳- نقش مؤسسات مالی

یکی از اصول مهم تأمین مالی تجارت که در استانداردهای بین‌المللی بانکی و از طریق مقررات اتاق بازرگانی بین‌المللی (ICC) تنظیم شده، این است که «بانک‌ها با اسناد و نه با کالاها، خدمات یا نحوه اجرای کاری که اسناد ممکن است با آن‌ها مربوط باشند سر و کار دارند». بانک‌ها با خود کالا به نحو فیزیکی درگیر نمی‌شوند و امکان آن را هم ندارند. این اصل غالب، اساس این مطلب است که یک مؤسسه مالی تا چه درجه‌ای از دقت و آگاهی می‌تواند فعالیت غیرمعمولی را در مبادله‌ای که شامل تأمین مالی است، تشخیص دهد.

مؤسسات مالی در تمام مبادلات مربوط به تأمین مالی در مراحل مختلف و در شرایط متفاوت دخالت دارند. در مورد

اعتبار اسنادی، ممکن است به صورت بانک گشاینده، ابلاغ‌کننده، معامله‌کننده و تأییدکننده یا بانک پرداخت‌کننده باشد. در مورد وصولی‌ها بانک پرداخت‌کننده، Collecting bank، یا بانک ارائه‌کننده باشند. طبیعت موضوعی که یک مؤسسه مالی درگیر آن می‌شود مهم است. این موضوع می‌تواند طبیعت و سطح اطلاعات در دسترس مؤسسه مالی را در رابطه با صادرکننده/ واردکننده، طبیعت ترتیبات داد و ستد و مبادله نشان دهد. طبیعت چندپاره روند شکل‌گیری یک مبادله (دخالت چند بانک یا مؤسسه - مترجم) که در آن یک مؤسسه مالی خاص فقط به اطلاعات قسمتی از یک مبادله دسترسی دارد مفهومش این است که برای هر مؤسسه مالی ممکن نیست که ضوابط یا شرایط غیر معقول را بداند یا به هر تکنیکی آگاهی داشته باشد تا بتواند سیستم کنترلی کاملی اجرا نماید.

۴- پول‌شویی / تأمین مالی تروریسم

الف - ریسک‌ها

علی‌رغم اینکه در گذشته، تأمین مالی تجارت به عنوان فعالیتی با ریسک بالا در نظر گرفته نمی‌شد، هم‌اکنون اینگونه تشخیص داده شده است که تجارت بین‌الملل، روندی که طی می‌کند و سیستمی که آن روند را حمایت می‌نماید، از نظر سوء استفاده در موارد پول‌شویی و تأمین مالی تروریسم آسیب‌پذیر است. به هر حال در سال‌های اخیر، تمرکز روی این ریسک به دلایل مختلف از جمله رشد زیاد تجارت در جهان افزایش یافته است. به علاوه این واقعیت که کنترل‌های مؤسسات مالی در پاسخ به تکنیک‌های سنتی پول‌شویی محکم‌تر شده به این معنا است که سایر روش‌های انتقال پول منجمله محصولاتی که تأمین مالی می‌نمایند، ممکن است برای جنایتکاران بیشتر جذاب شده باشد. سازمان FATF این ریسک‌ها را به عنوان «پول‌شویی بر اساس تجارت» طبقه‌بندی کرده است. مهم است توجه داشته باشیم که بررسی‌ها نمایانگر این واقعیت است که فعالیت‌های مربوط به تأمین مالی تجارت محدود به آنچه بانک‌ها مستقیماً درگیر آن هستند، نمی‌شود بلکه هر روندی که انتقال پول را از طریق سیستم بانکی با یک پرداخت ساده به منظور پنهان کردن فعالیت واقعی (و بالقوه غیر قانونی) انجام می‌دهد ممکن است به عنوان تأمین مالی تجارت تلقی شود. این بررسی‌ها اهمیت همه مشارکت‌کنندگان در انتقالات و نه فقط مؤسسات مالی را برجسته می‌نماید.

استفاده از تأمین مالی تجارت برای محو جریان انتقال پول شامل اعلام غیر واقعی قیمت، کیفیت و مقدار کالا می‌شود. عموماً این تکنیک‌ها با تبنانی بین خریدار و فروشنده صورت می‌گیرد زیرا نتیجه این ترتیبات منجر به دریافت مبلغ بیشتری نسبت به آنچه از معامله انتظار می‌رود خواهد شد. این تبنانی به صورت جدی انجام می‌شود زیرا هر دو طرف توسط یک شخص کنترل می‌شوند. انتقال ارزش به این ترتیب از راه‌های مختلفی صورت می‌گیرد که به اختصار آن را شرح می‌دهیم.

بیش‌نمایی ارزش Over invoicing: با اعلام غیر واقعی ارزش کالا در سیاهه و سایر اسناد (اعلام ارزش بیش از قیمت واقعی) فروشنده مبلغ بیشتری دریافت می‌کند.

کم‌نمایی ارزش Under invoicing: با اعلام غیرواقعی ارزش کالا در سیاهه و سایر اسناد (اعلام ارزش کمتر از قیمت واقعی) خریدار مبلغ بیشتری دریافت می‌کند.

سیاهه‌های متعدد Multiple invoicing: با صدور چند سیاهه برای یک کالا فروشنده می‌تواند دریافت‌های متعدد را توجیه کند. این روش اگر طرفین تبانی کنند که از خدمات بیش از یک مؤسسه مالی برای انتقال استفاده نمایند پیگیری را مشکل‌تر می‌کند.

کاستی محموله Short shipping: فروشنده مقدار کمتر کالا یا کالای با کیفیت پایین‌تری حمل می‌کند، بنابراین ارزش اعلام‌شده در اسناد بیش از ارزش واقعی کالای حمل شده است. اثر این تکنیک مانند بیش‌نمایی ارزش کالا است.

فزونی محموله Over shipping: فروشنده مقدار بیشتر کالا یا کالای با کیفیت بالاتری حمل می‌کند بنابراین ارزش اعلام شده در اسناد کمتر از ارزش واقعی کالای حمل شده است. اثر این تکنیک مانند کم‌نمایی ارزش کالا است.

شرح مبهم نوع کالا Deliberate obfuscation of the type of goods: طرفین ممکن است مبادله‌ای را به طریقی تنظیم کنند که برای مؤسسه مالی یا سایر اشخاص ثالثی که درگیر هستند، مشکوک نباشد. در این روش اطلاعات اسناد ذکر نمی‌شود یا عمداً اطلاعات مخدوش اعلام شده یا پنهان می‌شود. این فعالیت ممکن است شامل درجه‌ای از تبانی بین طرفین معامله باشد یا نباشد و ممکن است به دلایل یا مقاصد مختلف صورت گیرد.

نبود محموله Phantom shipping: کالایی حمل نمی‌شود ولی اسناد کاملاً مطابق است.

تعیین این که بیش‌نمایی ارزش یا کم‌نمایی آن (یا هر یک از تکنیک‌های دیگر) در یک معامله وجود دارد با بررسی اسناد تجاری ممکن نیست. این هم ممکن نیست که بر مبنای داده‌های خارج از معامله آن را تعیین کنیم؛ زیرا بیشتر محصولات در بازارهای عام معامله نمی‌شود و بنابراین قیمت بازار آن در دسترس نیست.

حتی اگر معاملات برای کالاهایی باشد که به طور معمول در بازار معامله می‌شود و قیمت بازار آن در دسترس است، باز هم مؤسسات مالی در شرایطی نیستند که درباره بودن بهای واحد کالا به دلیل نداشتن اطلاعات درباره روابط تجاری طرفین، میزان تخفیف‌ها، کیفیت کالای مورد معامله و غیره تصمیم‌گیری نمایند.

علاوه بر این، علی‌رغم اینکه در شرایط خاصی ممکن است مؤسسه مالی بعضی اطلاعات تجاری را بدست آورد، فقط در موارد مشخص و مبادلات بسیار سازمان‌یافته هنگام شروع کار و نه به طور عام آن را به کار می‌برد.

به هر حال گاه ممکن است شرایطی باشد که ارزش واحد کالا به وضوح غیر معمول به نظر رسد که در این باره باید بررسی‌های مناسب صورت گیرد.

ب- ارزیابی ریسک

مؤسسات مالی باید مانند همه زمینه‌های دیگر تجارت، خدمات و محصولات، درباره ارزیابی و مدیریت ریسک تأمین مالی، رویکرد مبتنی بر ریسک را در پیش گیرند. در این رابطه گروه ولفسبرگ رهنمود عمومی را درباره رویکرد مبتنی بر

ریسک صادر نموده که به موارد تأمین مالی تجارت مربوط می‌شود.

ارزیابی ریسک و کاربرد کنترل‌های مناسب ضد پول‌شویی همچنین بستگی به نقش مؤسسه مالی در هر مورد از مبادلات تجاری دارد.

از آنجا که یک مبادله تأمین مالی ممکن است تعدادی از مؤسسات مالی را درگیر نماید، تقسیم میزان مسئولیت هر یک از این مؤسسات مالی برای دقت کافی - موشکافی - درباره مشتریانشان لازم است. تعدادی از این مؤسسات درگیر، ممکن است بانک‌های کارگزار یکدیگر باشند، بنابراین مبانی که در اصول مبارزه با پول‌شویی و لفسبرگ درباره بانک‌های کارگزار طراحی شده در این موارد کاربرد خواهد داشت.

پ- کاربرد کنترل‌ها

هر یک از مؤسسات مالی، بازبینی مبادلات تجاری را مستقلاً انجام می‌دهند. معمولاً مبادلات برای تطبیق کاربرد ضوابط اتاق بازرگانی بین‌المللی (ICC)، رویه‌های استاندارد بانکی با شرایط اسنادی که ارائه می‌شود و نیز اطلاعات موجود از مشتری بررسی می‌شوند. این بررسی نه فقط برای تقلب بلکه همچنین برای فعالیت‌های بالقوه مشکوک هم صورت می‌گیرد. طبیعت پیچیده مبتنی بر اسناد کاغذی این مبادلات میزان زیادی اطلاعات درباره طرفین معامله، کالاها و خدماتی که انتقال داده می‌شوند دربردارد و مستلزم دقت و موشکافی در اسناد مربوطه است. در حالی که بعضی از موارد این روند ممکن است اتوماتیک باشد (مثلاً مقابله مبادله خاص با لیست بنگاه‌های تحریم‌شده)؛ اما به طور کلی بررسی اسناد تجاری را نمی‌توان به طور موفقیت‌آمیزی اتوماتیک انجام داد.

کنترل‌های این‌چنینی در زمینه مبارزه با پول‌شویی و مبارزه با کوشش‌های تأمین مالی تروریسم صورت می‌گیرد (اما نه فقط در حدی که تأمین مالی تروریسم مشمول فعالیت‌های مجرمانه/پول‌شویی است). موثرترین ابزار برای تشخیص درگیر بودن در فعالیت‌های تروریستی در مبادلات تأمین مالی این است که مقامات صلاحیت‌دار، افراد و سازمان‌هایی را که با فعالیت‌های تروریستی ارتباط دارند شناسایی کرده و آن‌ها را برای اقدام به موقع به مؤسسات مالی معرفی کنند. به این ترتیب کنترل‌های مربوط به تأمین مالی تجارت شامل بررسی قسمتی از اطلاعات مبادله و مقابله آن با لیست تروریست‌های شناخته‌شده یا مشکوک به تروریست بودن است که توسط مقامات صلاحیت‌دار مؤسسه مالی مربوطه در اختیار قرار می‌گیرد.

راهنمای بیشتر در رابطه با طبیعت و میزان کنترل لازم که باید توسط مؤسسه مالی در رابطه با طرفین مربوطه مبادله و اسناد انجام شود در ضوابط آمده است. ضمیمه شماره ۱ مربوط به اعتبارات اسنادی و ضمیمه شماره ۲ مربوط به وصولی‌ها است.

۵- تحریم‌ها و عدم تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی (NPWMD)

الف- ریسک‌ها

تحریم‌های اقتصادی چندی توسط سازمان ملل، سازمان‌های منطقه‌ای و ملی اعمال شده است. این تحریم‌ها شامل:

- تحریم‌های مالی داخل یک کشور که اشخاص یا بنگاه‌های خاصی را هدف می‌گیرد.
- تحریم‌های مربوط به تجارت مثلاً ممنوعیت تهیه کالاها، خدمات یا تخصص‌های خاص برای بعضی کشورها.

در سال‌های اخیر تعدادی از قطعنامه‌های شورای امنیت تحریم‌های اقتصادی خاص/یا ممنوعیت فعالیت مالی را برای بعضی کشورها برای ممانعت از تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی در نظر گرفته است.

تطبیق با تحریم‌هایی که در داخل یک حوزه قضایی اعمال می‌شود مربوط به تمام محصولات و خدماتی است که توسط مؤسسه مالی ارائه می‌شود.

تجارت بین‌الملل کوشش جهانی عظیمی است چه از نظر ارزش پولی که جا به جا می‌شود، و نیز حجم مبادلات به ارزش تریلیون‌ها دلار و میلیون‌ها مبادله‌ای که هر یک ممکن است ارزش نسبتاً پایینی داشته باشد. توان هر مؤسسه مالی برای درک اینکه خریدار یا فروشنده نهایی یک محصول کیست یا مصرف نهایی محصول چه خواهد بود ممکن است جداً محدود باشد. حتی این درک وقتی که یک مبادله مالی بخشی از یک ساختار پیچیده مبادلاتی باشد، محدودتر می‌شود.

تأیید شده است که در حوزه فعالیت‌های مبتنی بر تحریم که مربوط به سلاح‌های کشتار جمعی است تحقیقات و مشورت‌های بسیاری بین تمام طرف‌های درگیر در بخش عمومی و خصوصی لازم است. همکاری باعث تنظیم مقررات و تهیه رهنمود برای مؤسسات مالی و اعمال متناسب کنترل‌ها می‌شود. گروه ولفسبرگ از گفتگوی مداوم بین همه طرف‌های درگیر که در بخش ۶ این رهنمود ذکر شده حمایت می‌کند.

ب- ارزیابی ریسک

بزرگترین ریسکی که درباره تخلف از تحریم و تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی وجود دارد، استفاده از واسطه‌ها و سایر ابزاری است که مصرف‌کننده نهایی کالا یا کاربرد و مصرف آن را پنهان می‌کند. مبادلاتی که دارای طرف‌های چندگانه و انتقالات مالکیت متعدد است، امکان دارد طبیعت واقعی مبادله را پنهان نگهدارد.

به کاربردن ابزار تأمین مالی در جریان یک تأمین مالی که طرف‌های متعدد در آن درگیر هستند، برای تخلف از تحریم و/یا تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی می‌تواند بالقوه از طبیعت پیچیده و چندگانه فعالیت‌های تأمین مالی که بیشتر اوقات برای یکدیگر ناشناخته هستند، منتفع شود.

پ - کاربرد کنترل‌ها

کنترل‌های موجود و مناسبی که برای مبارزه با پول‌شویی وجود دارد را می‌توان برای تطبیق با ضوابط تحریم و عدم تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی نیز به کار برد.

رهنموده‌های بیشتری که با در نظر گرفتن و میزان کنترل‌هایی که باید انجام شود و همچنین توصیف محدودیت‌هایی که مؤسسات مالی با آن روبرو می‌شوند، در ضمیمه شماره III آمده است.

۶- همکاری ملی و جهانی

بین دست‌اندرکاران در سطح ملی و بین‌المللی برای مقابله با تهدید پول‌شویی در تأمین مالی تجارت بحث‌هایی بوده است.

نیاز به همکاری‌های مستمر در رابطه با حصول اطمینان از اینکه فعالیت‌های تأمین مالی تجارت برای تخلف و/یا فعالیت‌هایی که مبنای فرار از تحریم دارد تسهیل نشود، هم اکنون حتی بیشتر اهمیت پیدا کرده است.

دست‌اندرکاران ممکن است ارگان‌های ملی مانند دولت‌ها، سازمان‌های مجری قانون، واحدهای مبارزه با پول‌شویی، نظار بانکی، صندوق‌های ضمانت صادرات، گمرک و مقامات مالیاتی، آژانس‌های حمل و نقل، کریرها، مقامات بندری و همچنین سازمان‌های بین‌المللی نظیر کارگروه مبارزه با پول‌شویی ICC را در برگیرد.

گروه ولفسبرگ زمینه‌های زیر را برای مشورت بیشتر و / یا ایجاد کنترل‌های مناسب معین کرده به نحوی که این همکاری به مشارکت مؤسسات مالی کمک کند تا بتوانند کنترل‌های عمومی بیشتری را اعمال نمایند.

- مقامات مربوطه دولتی لیست به‌روز و استانداردهای از بنگاه‌ها و افراد مشمول تحریم، شامل شرح حال و سایر اطلاعات مربوطه را تهیه و نگهداری نمایند تا (الف) پایگاه مؤثری برای جستجوی اطلاعات و کنترل مشتریان باشد و (ب) کنترل موثر مبادله برای مؤسسه مالی ممکن شود.

- مقامات مربوطه دولتی جزئیاتی تهیه کنند که غیر متخصصین بتوانند محصولات و موادی را که ممکن است «استفاده دوگانه» داشته باشد تشخیص دهند. ایده‌آل این است که این جزئیات به صورت الکترونیک تهیه شود.

- در دسترس بودن «گروه کمک» در دستگاه‌های دولتی که به سؤالات فنی در رابطه با تحریم‌های اقتصادی و به خصوص کالاهایی با استفاده دوگانه پاسخگو باشد. پاسخ‌ها باید با سرعتی داده شود که به الزامات بانک درباره مهلت انجام معامله لطمه‌ای نزده یا مرتکب بالقوه را هوشیار نسازد.

- همکاری سازمان‌های مربوطه، شامل سازمان‌های مجری قانون، نظار و غیره در سطح بین‌المللی به منظور هماهنگی بیشتر برای به‌کارگیری مبارزه با پول‌شویی، تحریم‌های اقتصادی و عدم تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی.

- مقامات مربوطه نام افراد و بنگاه‌هایی را که نتوانسته‌اند مجوز صادرات بگیرند یا در فعالیت‌های مجرمانه، شامل فساد در تأمین مالی شرکت داشته‌اند، منتشر کنند.

- ادامه گفت‌وگو بین بخش عمومی و خصوصی در رابطه با شناسایی و انتشار علائم قبل/ بعد نشانه‌های ریسک در رابطه

با تأمین مالی.

- تقلبات
- مقامات، اطلاعات روزآمدی در رابطه با مدل‌ها، تکنیک‌ها و مسیرهایی که توسط جنایتکاران و دیگران برای پول‌شویی، تأمین مالی تروریسم و تخلف از تحریم در تأمین مالی به کار گرفته می‌شود تهیه و نگهداری نمایند.

اصول تأمین مالی تجارت ولفسبرگ

ضمیمه شماره I

رهنمود مبارزه با پول‌شویی در اعتبارات اسنادی

(در این ضمیمه به جای مؤسسات مالی به بانک‌ها اشاره می‌شود؛ زیرا در مفهوم تکنیکی برای اعتبار اسنادی باید به بانک‌ها اشاره کرد.)

مقدمه

رهنمود اصول تأمین مالی، سابقه تأمین مالی را تنظیم نموده و به ریسک‌های مربوط به مبارزه با پول‌شویی/تأمین مالی تروریسم/تحریم‌های اقتصادی اشاره می‌کند. این متن همچنین به کاربرد کنترل‌ها به طور عام توجه نموده و ملاحظات را درباره آینده همکاری بین دست‌اندرکاران مربوطه مطرح می‌نماید. این ضمیمه رهنمودی درباره کاربرد کنترل مشخصی که بانک‌ها در مورد اعتبار اسنادی باید به کار برند، تهیه نموده و هدف آن انعکاس عرف و استاندارد صنعت بانکداری است. به منظور تشریح کامل این کنترل‌ها این ضمیمه از سناریوی ساده‌ای استفاده نموده و سپس بعضی جزئیات اقدامات کنترلی را که توسط بانک‌های درگیر اعمال می‌شود بیان می‌کند. هر جا که تغییری در سناریوی ساده لازم باشد، به آن اشاره می‌شود.

کنترل‌هایی که شرح داده می‌شود به دسته بندی‌های عمده زیر تقسیم می‌شوند:

- **دقت کافی Due Diligence:** این اصطلاح در اینجا برای تشریح روند تشخیص هویت و شناسایی مشتری و همچنین برای کنترل‌های مبتنی بر ریسک در رابطه با طرف‌هایی که ممکن است مشتری نباشند، به کار می‌رود. دامنه ارجاع به این تعریف ممکن است به «دقت کافی مناسب» هم تعبیر شود (که فقط ممکن است چک‌های با رویکرد ریسک را شامل شود).
- **بازبینی Reviewing:** در اینجا به هر روندی (اغلب خودکار نیست) که برای بازبینی اطلاعات مربوط به مبادله با طرفین، اسناد ارائه شده و دستورات دریافتی است، به کار می‌رود. همین‌طور بازبینی به عنوان بخش نمایانگر ریسک بعضی اطلاعات که می‌توان و باید آن را قبل از انجام معامله بازبینی و چک کرد تعریف می‌شود.
- **پالایش Screening:** معمولاً روند اتوماتیکی است که برای مقایسه اطلاعات با مآخذ اشاره شده مانند لیست تروریست‌ها انجام می‌شود. پالایش معمولاً همزمان با بازبینی و قبل از اتمام فعالیت خاصی که مشمول بازبینی است، انجام می‌شود. این مرحله همچنین ممکن است همزمان یا به عنوان قسمتی از بخش دقت کافی انجام شود.

• نظارت monitoring: هر فعالیت برای بازبینی مبادله کامل شده یا در جریان، برای وجود موارد غیر معمول یا بالقوه مشکوک است. باید دانست که برای مبادلات مربوط به تجارت معرفی تکنیک نمونه استاندارد در باره روند یا سیستم نظارت به حساب/مبادله غیرممکن است. این به دلیل تعداد متغیرهایی است که حتی در یک نمونه معمول تجارت وجود دارد.

خلاصه کنترل‌های کلیدی به صورت جدولی در انتهای این ضمیمه آمده است. برای مراجعه بیشتر بعضی از واژه‌هایی که در این رهنمود آمده در فرم خلاصه واژه‌ها در ضمیمه شماره ۶ تعریف شده است.

مهم است به یاد داشته باشیم که معمولاً بانک‌ها در مورد اعتبار اسنادی بر مبنای نشریه شماره ۶۰۰ اتاق بازرگانی بین‌المللی - مقررات متحدالشکل اعتبار اسنادی - عمل می‌کنند. میزان بررسی بانک در مورد اعتبار اسنادی بر اساس مسئولیتی که در مقررات پذیرفته شده بین‌المللی تعریف شده، انجام می‌شود. نهایتاً این ضوابط با آنچه در رابطه با وصولی‌ها به کار برده می‌شود تفاوت دارد (به ضمیمه شماره II مراجعه کنید).

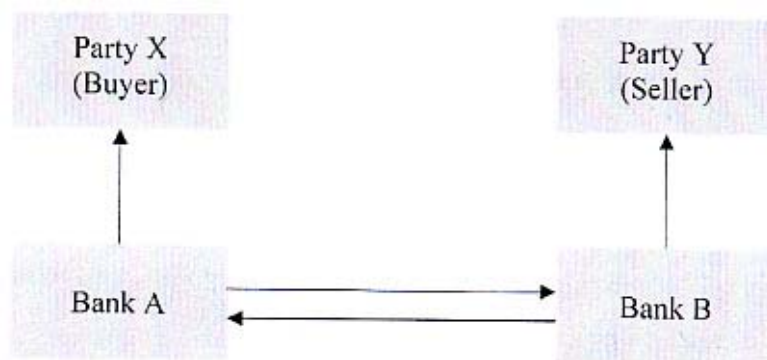
سناریوی ساده

طرف X - خریدار - کالایی را از یکی از فروشندگان به نام طرف Y می‌خرد. طرف Y - فروشنده - قبل از حمل کالا می‌خواهد بداند وقتی کالا را حمل کرد بهای آن را دریافت می‌کند، بنابراین طرف Y - فروشنده - درخواست می‌کند که اعتبار اسنادی به نفع او باز شده و از طریق بانکش - بانک B - به او ابلاغ شود. پرداخت فقط در مقابل دریافت اسناد ذکر شده مربوط به حمل کالا توسط «بانک الف» که بانک طرف X - خریدار - است صورت می‌گیرد.

طرف X - خریدار - به «بانک الف» دستور گشایش اعتباری به نفع فروشنده، طرف Y می‌دهد. «بانک الف» «بانک ب» (کارگزار یا تعیین شده از طرف Y - فروشنده) را برای ابلاغ اعتبار به طرف Y در محل، که اغلب در کشور دیگری است انتخاب می‌کند. بعد از اینکه طرف Y - فروشنده - از طریق «بانک ب» اسناد را ارائه داد و آن‌ها توسط «بانک الف» مطابق تشخیص داده شد، آن بانک وجه اعتبار را می‌پردازد.

طرف X	<<	«بانک الف»<<	<<	طرف Y
(درخواست کننده		(بانک گشاینده		(ذینفع
واردکننده		(بانک ابلاغ کننده		صادرکننده
(خریدار)				فروشنده

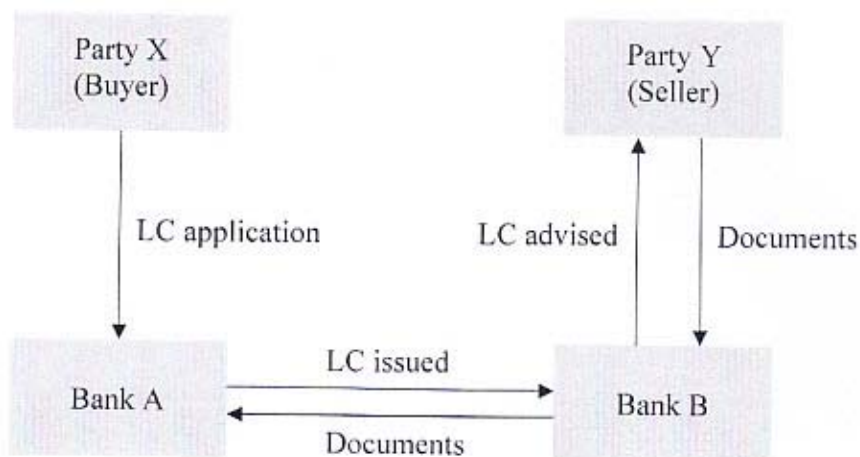
نگاهی به فعالیت‌های مربوط به دقت کافی و بازبینی (که بعد با جزئیات بیشتری شرح داده خواهد شد) در دو جدول زیر نشان داده می‌شود:

بانک‌ها معمولاً دقت کافی را که در زیر شرح داده شده انجام می‌دهند.

- «بانک الف» دقت کافی روی خریدار انجام می‌دهد
- «بانک الف» باید دقت کافی مناسب را روی «بانک ب» انجام دهد
- «بانک ب» باید دقت کافی مناسب را روی «بانک الف» انجام دهد
- «بانک ب» دقت کافی را روی طرف Y - فروشنده - که مشتری «بانک ب» است، انجام می‌دهد.

نگاهی به فعالیت بازبینی

هنگامی که طرف X دستور گشایش اعتبار را طبق روند معمول گشایش اعتبار داد، بازبینی مبادله در تمام مراحل تا اینکه نهایتاً به پرداخت برسد، انجام می‌شود. عمل بازبینی به طور معمول نمونه تشریحی زیر را انجام می‌دهد.

- «بانک الف» درخواست گشایش اعتبار را که از طرف X - خریدار - دریافت کرده بازبینی می‌کند (قبل از موافقت با گشایش اعتبار)

- «بانک ب» اعتبار گشایش شده را وقتی از «بانک الف» دریافت کرد بازبینی می کند (قبل از موافقت با ابلاغ آن)
- «بانک ب» ممکن است اسنادی را که از طرف Y- فروشنده- دریافت شده با رویکرد مبتنی بر ریسک که دقیقاً بستگی به نقش او دارد بازبینی کند (اگر آن را پذیرفته باشد)
- «بانک الف» اسناد ارائه شده «بانک ب» را بازبینی می کند (قبل از اینکه به بانک مذکور پرداخت شود- که «بانک ب» به نوبه خود به طرف Y می پردازد)
- «بانک الف» و «بانک ب» پرداخت (یا سایر) دستوراتی را که دریافت می کنند، بازبینی می کنند.

کنترل هایی که توسط «بانک الف» انجام می شود

دقت کافی درباره طرف X- خریدار

«بانک الف» باید دقت کافی (تعیین هویت، تشخیص، پالایش، شناسایی) و نیز تأیید اعتباری مناسب را بر روی این طرف (که مشتری «بانک الف» است) قبل از صدور اعتبار اسنادی انجام دهد. این امر احتمالاً شامل یک سری روند استاندارد است که برای گشایش اعتبار نزد «بانک الف» باید رعایت شود.

این دقت کافی برای روابط مستمر طرف X- خریدار- با بانک کافی است و لازم نیست که برای هر مورد اعتبار اسنادی مورد درخواست این مشتری تکرار شود.

سؤالاتی که انتظار می رود «بانک الف» در روند دقت کافی هنگامی که تسهیلات مربوط به اعتبار اسنادی اعطا می شود از طرف X- خریدار- بپرسد به قرار زیر است:

- کشورهای که طرف X- خریدار- با آنها ارتباط تجاری دارد
- کالای مورد معامله
- نوع و طبیعت طرف هایی که طرف X- خریدار- با آنها کار می کند مثلاً، مشتریان، عرضه کنندگان و غیره)
- نقش و محل نمایندگان و سایر اشخاص ثالثی که در رابطه با کار طرف X- خریدار- از آنها استفاده می کند.

موشکافی Enhanced due diligence

روند موشکافی وقتی که طرف X- خریدار- در طبقه بندی ریسک بالا قرار گیرد یا وقتی که طی پروسه دقت کافی، طبیعت تجارت او موشکافی بیشتری را لازم بداند باید اجرا شود.

موشکافی باید برای درک چرخه تجاری و ایجاد اطمینان برای تطبیق با ضوابط عبور از گمرک یا ضوابط دریافت مجوز، کنترل فیزیکی کالا و جریان مشروع پرداخت انجام شود.

طبیعت کار و پیش بینی مبادله به نحوی که در مرحله دقت کافی افشا شده ممکن است الزاماً در رده ریسک بالا در نظر

گرفته نشود، اما اگر در جریان مبادله دلیلی بر ریسک بالا به نظر رسد، ممکن است هشدار بر لزوم موشکافی باشد. این موشکافی ممکن است طرف ثالث (یعنی طرف‌هایی را که با «بانک الف» مرتبط هستند)، واسطه‌ها یا سوداگرانی که اعتبارات اسنادی Back to Back یا قابل انتقال را برای انجام معامله به کار می‌برند شامل شود. اگر طرف X- خریدار- واسطه یا سوداگر باشد، ممکن است «بانک الف» انجام موشکافی را لازم بداند.

دقت کافی برای «بانک ب»

«بانک الف» باید دقت کافی درباره «بانک ب» اعمال نماید. دقت کافی ممکن است درباره روابط مستمر با «بانک ب» بر مبنای ریسک مرتبط با چرخه مبادلات باشد. بنابراین ممکن است دقت کافی درباره «بانک ب» برای همه معاملات لازم نباشد.

در شرایط دیگری ممکن است «بانک الف» از «بانک ب» به عنوان کارگزار خود استفاده نماید که در این صورت دقت کافی ممکن است بر مبنای متفاوتی اعمال گردد. حداقل «بانک الف» نیاز دارد مطمئن شود که ابزاری برای تأیید هر پیامی که بین آنها رد و بدل می‌شود وجود دارد. رهنمود گروه ولفسبرگ را درباره استانداردهای روابط کارگزاری درباره میزان دقت کافی که باید در ارتباط با «بانک ب» اعمال شود ببینید.

بازبینی Reviewing

بازبینی در ابتدا و طی چرخه یک مبادله اساساً در مراحل زیر انجام می‌شود:

- ۱- دریافت درخواست اولیه برای گشایش اعتبار اسنادی (و هر اصلاحیه‌ای) از طرف X- خریدار-
- ۲- دریافت و کنترل اسنادی که توسط طرف Y- فروشنده- از طریق «بانک ب» ارائه می‌شود
- ۳- انجام پرداخت.

عملاً، وقتی اعتبار اسنادی باز شد، تعهد «بانک الف» این است که مبادله بدون تأخیر انجام شود. بعد از آن، فقط اگر در جریان بازبینی، در مورد لیست‌های مربوط به تحریم‌های اقتصادی یا تروریست‌ها علامت مثبتی از تطبیق با آنها مشاهده شود، در این صورت «بانک الف» ممکن است در شرایطی قرار گیرد که مبادله را متوقف کند.

در مرحله دوم اسنادی که به «بانک الف» ارائه می‌شود برای تطبیق با شرایط اعتبار اسنادی و استانداردهای بانکی بین‌المللی بررسی می‌شود. این بازبینی لزوماً شامل بررسی جزئی تمام اطلاعات در تمام اسناد نیست.

تشریح جزئیات بازبینی بالقوه فعالیت‌ها در زیر می‌آید:

مرحله ۱: بازبینی درخواست گشایش اعتبار اسنادی

بازبینی مناسب درخواست گشایش اعتبار اسنادی که از طرف X- خریدار- دریافت شده باید توسط «بانک الف» انجام شود.

تحریم‌های اقتصادی و لیست تروریست‌ها که ممکن است در موارد زیر تأثیر داشته باشد:

- نام طرف Y- فروشنده- مستقیماً ذکر شده باشد
- کشوری که طرف Y- فروشنده- در آن قرار دارد
- کالاهایی که مبادله می‌شود
- کشوری که کالا از آنجا بارگیری می‌شود؛ نقاطی که به عنوان محل انتقال حمل ذکر شده و نیز مقصد کالا
- نام‌هایی که در اعتبار اسنادی ذکر شده

کشورهایی که به عنوان با ریسک بالا به دلایل دیگری لیست شده‌اند و در آن‌ها:

- «بانک ب» یا طرف Y- فروشنده- در آن قرار دارد
- حمل و نقل کالا از آن جا صورت می‌گیرد

کالاهایی که در مبادله شرح داده شده‌اند برای کنترل اینکه:

- نوع، کیفیت و ارزش کالاها با اطلاعات مربوط به طرف X- خریدار- هماهنگی دارد
- جز تحریم‌های اعلام‌شده (محلی یا سازمان ملل) ممنوعیت دیگری وجود ندارد

فروشنده (طرف Y) برای موارد زیر کنترل شود:

- ظاهراً با توجه به اطلاعاتی که از کسب و کار طرف X- خریدار- موجود است می‌تواند طرف معامله او باشد

نشانه‌هایی از جنبه‌های غیرمعمول معامله (که غالباً به نحوی ترکیبی رخ می‌دهد) و ممکن است به طور مثال به صور زیر آشکار شوند:

- شامل طرف‌هایی نامربوط با معامله بشود
- شامل اسناد بسیار غیرمعمول باشد
- شامل ساختار پیچیده‌ای باشد که طبیعت معامله را نامفهوم کند
- شامل طرف‌های دیگری باشد که در نتیجه پالایش‌های «بانک الف» آن‌ها را به نحوی غیر قابل قبول با ریسک بالا تشخیص دهد

- نحوه غیرمعمولی را برای پرداخت به موجب اعتبار اسنادی معرفی کند (مثلاً قبل از اینکه کالا حمل شود بدون نیاز به اسناد پرداخت صورت گیرد).

با اتکا به اطلاعاتی که در مرحله بازبینی بدست می‌آید «بانک الف» ممکن است نیاز داشته باشد که:

- تحقیقات داخلی بیشتری به منظور مناسب بودن روند اقدام انجام دهد
- قبل از موافقت با پیگیری معامله اطلاعات بیشتری از طرف X- خریدار- بدست آورد
- اجازه انجام معامله را بدهد ولی موضوعات را یادداشت کند که هر وقت مناسب بود مجدداً بازبینی انجام دهد
- اگر تحقیقات او به نتیجه‌ای با توضیحات منطقی نرسید، از انجام مبادله خودداری کرده و بر اساس شرایط و الزامات قانون محل، گزارش مبادله مشکوک رد کند.

مرحله ۲: بازبینی اسنادی که به موجب اعتبار اسنادی ارائه می‌شود

بازبینی متناسب باید توسط «بانک الف» در رابطه با اسنادی که توسط «بانک ب» ارائه می‌شود، با در نظر گرفتن نکات زیر صورت گیرد:

- الزامات قانون محل
- پالایش «بانک ب» و طرف Y- فروشنده- با لیست‌های موجود؛
- اسناد ارائه شده با اطلاعات کنترل شده قبلی در اعتبار اسنادی تا چه حد همخوانی دارد؛ زیرا تطبیق کامل اسناد عملاً معنایش آن است که بازبینی انجام شده نیاز به تکرار ندارد.
- گذشت زمان بین مرحله اول و دوم؛ زیرا در این مدت ممکن است نیاز به کنترل بیشتر برای لیست تحریم یا مقررات الزام‌آور محلی باشد.

مرحله ۳: پرداخت

«بانک الف» هنگام پرداخت نام‌هایی را که در دستور پرداخت است، شامل بانک‌هایی که در این پروسه قرار دارند پالایش می‌کند. بنابراین در صورتی که طرف Y- فروشنده- حسابی در بانکی که به اعتبار اسنادی مربوط نیست دارد، نام آن بانک باید توسط «بانک الف» پالایش شود.

نظارت

فرصت‌های نظارت برای «بانک الف» از موارد زیر ناشی می‌شود:

- روند معمول برای نظارت بر حساب‌های طرف X- خریدار- و فعالیت‌های مربوط به انتقالات او
- به فعالیت‌های طرف X- خریدار- درباره تجارت و کسب و کار معمول به طور کلی بیشتر توجه شود.

محدودیت‌هایی که «بانک الف» با آن روبرو می‌شود

«بانک الف» به شدت به دقت کافی ابتدایی که درباره طرف X- خریدار- انجام شده متکی است. برای «بانک الف» نه عملی است و نه از نظر تجاری معقول که به طور مداوم اطمینان‌های بیشتری با جزئیات از طرف X- خریدار- در هر معامله‌ای که برای انجام آن دریافت می‌کند، انجام دهد زیرا اولاً مانع از کارایی روند معامله می‌شود و ثانیاً باعث تخریب عامل اطمینانی است که وجود آن در روابط بین «بانک الف» و طرف X- خریدار- طبیعی است.

کنترل‌هایی که توسط «بانک ب» انجام می‌شود

دقت کافی

عملاً معمول نیست که «بانک ب» وظیفه دقت کافی درباره طرف X- خریدار- را به جز بازبینی نام او در لیست تحریم یا لیست تروریست‌ها به عهده بگیرد.

«بانک ب» باید دقت کافی متناسب را در مورد «بانک الف» انجام دهد. دقت کافی ممکن است در روابط مستمر «بانک الف» که با در نظر گرفتن بازبینی چرخه ریسک معامله مربوطه بوده، انجام شده باشد. بنابراین دقت کافی درباره «بانک الف» برای هر یک از مبادلات بعدی الزام‌آور نیست.

در موارد دیگری ممکن است «بانک ب» به سادگی به عنوان کارگزار محلی عمل کند که در این صورت دقت کافی بر مبنای متفاوتی انجام می‌شود. «بانک ب» حداقل نیاز دارد که درباره هر اعتبار اسنادی که از «بانک الف» دریافت می‌کند، ابزاری برای احراز اصالت آن داشته باشد.

رهنمود استاندارد گروه ولفسبرگ را درباره کارگزاری بانکی برای میزان دقت کافی که باید درباره «بانک الف» انجام شود ببینید.

«بانک ب» ممکن است روابطی با طرف Y- فروشنده- داشته باشد که در راستای آن روابط روند متناسب دقت کافی در مورد آن طرف باید قبلاً تعیین شده باشد.

به هر حال «بانک ب» ممکن است با طرف Y- فروشنده- هیچ رابطه‌ای نداشته باشد؛ زیرا «بانک الف» «بانک ب» را به دلایل مخصوص به خودش انتخاب کرده است (مثلاً، روابط کارگزاری بین بانک «الف» و «ب» وجود داشته است). گزینه دیگر این است که بانک طرف Y- فروشنده- در فرایند اعتبار اسنادی فعالیت نکند. در این صورت «بانک ب» نیاز دارد که بعضی کنترل‌ها را در رابطه با طرف Y- فروشنده- به نحوی که در زیر شرح داده شده انجام دهد.

علاوه بر این «بانک ب» ممکن است در نقش‌های مختلفی علاوه بر بانک ابلاغ‌کننده که در سناریوی ساده ابتدای این

رهنمود شرح داده شد، عمل کند.

مهم است که این نقش‌های متفاوت کاملاً تشخیص داده شوند؛ زیرا بر کنترل‌هایی که در نقش‌های متفاوت (همچنین بر بازبینی و نظارت) باید توسط «بانک ب» در شرایط متفاوت اعمال شود اثر می‌گذارد. علاوه بر آن ممکن است بانک‌های دیگری باشند که لزوماً در مبادله قبل از تکمیل آن درگیر شوند. احتمالاً این امر وقتی اتفاق می‌افتد که بسیاری از صادرکنندگان با بانک‌های متعدد کار می‌کنند.

جدول زیر نقش‌های متفاوتی را که «بانک ب» ممکن است داشته باشد و کنترل‌هایی که ممکن است در هر یک از موارد درباره طرف Y - فروشنده - لازم باشد شرح می‌دهد.

نقش بانک ب	کنترل‌هایی که باید درباره طرف Y اگر مشتری «بانک ب» نباشد انجام شود
بانک ابلاغ‌کننده	نام طرف Y چک شود
پرداخت از طرف «بانک الف» پس از بررسی اسناد	نام طرف Y چک شود پرداخت فقط از طریق بانکی که نام او از طریق کانال‌های ایجادشده برای پرداخت (که چک شده است) انجام شود
بانک تأییدکننده	نام طرف Y چک شود پرداخت فقط از طریق بانکی که نام او از طریق کانال‌های ایجادشده برای پرداخت (که چک شده است) انجام شود ممکن است با رویکرد مبتنی بر ریسک، کنترل‌های دیگری درباره طرف Y لازم شود
معامله/تنزیل و ارائه اسناد به موجب اعتبار اسنادی	نام طرف Y چک شود پرداخت فقط از طریق بانکی که نام او از طریق کانال‌های ایجادشده برای پرداخت (که چک شده است) انجام شود ممکن است با رویکرد مبتنی بر ریسک، کنترل‌های دیگری درباره طرف Y لازم شود
بانک انتقال‌دهنده	نام طرف Y چک شود پرداخت فقط از طریق بانکی که نام او از طریق کانال‌های ایجادشده برای پرداخت (که چک شده است) انجام شود ممکن است با رویکرد مبتنی بر ریسک، کنترل‌های دیگری درباره طرف Y لازم شود
بانک پرداخت‌کننده - حساب «بانک الف» را برای تسویه پرداختی که به طرف Y انجام شده بدهکار می‌کند	پرداخت فقط از طریق بانکی که نام او از طریق کانال‌های ایجادشده برای پرداخت (که چک شده است) انجام شود

اگر لازم باشد «بانک ب» همه این نقش‌ها را به عهده می‌گیرد. اگر بانک دیگری یکی از این نقش‌های اضافه را به عهده بگیرد آن وقت همان بانک باید چک‌های شرح داده شده را انجام دهد.

ممکن است در رابطه با «بانک الف» یا طرف Y- فروشنده- اگر عوامل ریسک بالا وجود داشته باشد کنترل‌های اضافی مناسب باشد. برای انجام این امر فرقی نمی‌کند که هم اکنون رابطه‌ای با «بانک ب» وجود داشته باشد.

بازبینی

بازبینی اصولاً در سه مرحله انجام می‌شود، یعنی بازبینی اعتبار اسنادی صادرشده، بازبینی اسناد ارائه‌شده و پرداخت مبلغ اعتبار.

مرحله ۱: بازبینی اعتبار اسنادی گشایش‌یافته

بازبینی مناسب در رابطه با اعتبار اسنادی گشایش‌شده وقتی که «بانک ب» آن را از «بانک الف» دریافت می‌نماید، باید انجام شود. بازبینی موارد زیر را دربرمی‌گیرد:

لیست تحریم و تروریست‌ها که ممکن است به طرق زیر تأثیر بگذارد:

- مستقیم، هر طرفی که نام او هدف است
- کشوری که محل طرف X- خریدار- است
- کالاهایی که مبادله می‌شود
- کشوری که کالا از آنجا حمل می‌شود، هر نقطه‌ای که انتقال به وسیله نقلیه دیگر انجام می‌شود و مقصد حمل
- نام‌هایی که در اعتبار اسنادی آمده است.

کشورهایی که به دلایل دیگری با ریسک بالا طبقه‌بندی شده‌اند و در آن‌ها:

- «بانک الف» یا طرف X- خریدار- در آن محل قرار دارند
- حمل کالا صورت می‌گیرد

کالاهای مورد مبادله برای حصول اطمینان از اینکه:

- طبیعت کالا به نظر منطقی برسد.
- ممنوعیت دیگری غیر از آنچه در تحریم است، وجود ندارد

درخواست کننده اعتبار اسنادی (طرف X- خریدار) برای حصول اطمینان از اینکه:

- «بانک ب» در نتیجه هر نوع پالایشی آن طرف را به عنوان ریسک بالا و غیرقابل قبول در نظر بگیرد.

با توجه به اطلاعاتی که از روند این بازبینی بدست می‌آید، ممکن است نیاز باشد که «بانک ب» موارد زیر را انجام دهد:

- بررسی‌های داخلی بیشتری درباره روند مناسب اقدامات به عمل آورد.
- قبل از موافقت با انجام معامله اطلاعات بیشتری از «بانک الف» (یا طرف Y- فروشنده) بدست آورد.
- معامله را انجام دهد اما شرایط آن را یادداشت کند که در وقت مناسب آن را بازبینی نماید.

مرحله ۲: بازبینی اسناد ارائه‌شده

بازبینی مناسبی توسط «بانک ب» در رابطه با اسنادی که طرف Y- فروشنده- ارائه داده با در نظر گرفتن موارد زیر به عمل آید:

- میزان تطبیق اسناد ارائه‌شده با شرایط اعتبار اسنادی، هماهنگی اسناد با یکدیگر و اینکه اطلاعات اسناد با یکدیگر تناقض نداشته باشد.
- مدت زمانی که بین دو مرحله اول و دوم لازم است؛ زیرا ممکن است کنترل‌های بیشتری در رابطه با امکان وجود تحریم یا مقررات آمره وجود داشته باشد.
- آیا دستور پرداخت غیرمعمولی توسط طرف Y- فروشنده- داده شده است.

با توجه به اطلاعاتی که از روند این بازبینی بدست می‌آید ممکن است نیاز باشد که «بانک ب» موارد زیر را انجام دهد:

- بررسی‌های داخلی بیشتری درباره روند مناسب اقدامات به عمل آورد.
- قبل از موافقت با انجام معامله اطلاعات بیشتری از «بانک الف» (یا طرف Y- فروشنده) بدست آورد.
- معامله را انجام دهد اما شرایط آن را یادداشت کند که در وقت مناسب آن را بازبینی نماید.

مرحله ۳: پرداخت

«بانک ب» هنگام انجام پرداخت اسامی را که در دستور پرداخت است شامل نام بانک‌های درگیر در این پروسه بازبینی می‌کند. بنابراین در صورتی که طرف Y- فروشنده- مشتری «بانک ب» نباشد نام آن طرف باید مشمول رسیدگی پالایش «بانک ب» باشد.

نظارت

فرصت‌های نظارتی برای «بانک ب» از موارد زیر ناشی می‌شود:

- روند معمول برای نظارت بر فعالیت «بانک الف» به عنوان کارگزار
- اگر طرف Y- فروشنده- مشتری «بانک ب» می‌باشد روند معمول برای نظارت بر فعالیت‌های پرداخت و حساب او
- اگر طرف Y- فروشنده- مشتری «بانک ب» نیست، فعالیت او از نظر روند معمول تجارت با کلیت بیشتری ملاحظه می‌شود.

محدودیت‌هایی که «بانک ب» با آن روبرو است:

«بانک ب» آغازگر مبادله نیست، اما از آن بانک درخواست شده است که بر مبنای دستورات «بانک الف» اقدام کند (گرچه مجبور به این کار نیست). بر اساس نحوه عمل شناخته‌شده برای رسیدگی به اعتبارات اسنادی «بانک ب» زمان محدودی دارد که دستورات را انجام دهد. «بانک ب» ممکن است دستورات دیگری هم از «بانک الف» و نیز طرف Y-فروشنده- دریافت نماید.

سطح بازبینی و نظارتی که «بانک ب» ممکن است درباره «بانک الف» یا طرف فروشنده (در صورتی که روابط قبلی با هیچ‌یک از آن‌ها نداشته) اعمال کند بر مبنای رویکرد مبتنی بر ریسک با در نظر گرفتن نقش دقیقی که قرار است آن بانک انجام دهد، خواهد بود. این نظارت ممکن است محدود به بازبینی اسم طرف معامله با لیست تحریم و تروریست‌ها باشد.

شاخص‌های ریسک برای قبل و بعد از انجام کار

اعتبار اسنادی تعهد مستقلی است که توسط بانک از طرف مشتری و برای حمایت از مبادله‌ای که بین مشتری بانک (که معمولاً خریدار است) و طرف او (که معمولاً فروشنده است) انجام می‌شود، باز می‌شود. شرایط قرارداد بین فروشنده و خریدار توافق شده و به بانک خریدار اطلاع داده می‌شود تا بتوان اعتبار اسنادی را گشایش نمود. شرایط اعتبار اسنادی ترکیبی از عواملی است که به طبیعت خاص مبادله تجاری، طبیعت رابطه بین طرفین مبادله، طبیعت شرایط ترتیبات تأمین مالی و طبیعت روابط بین مؤسساتی که تأمین مالی می‌کنند و ترتیبات پرداخت بستگی دارد.

از آنجا که اجرای هر مبادله اعتبار اسنادی روندی چندگانه است و شامل چند طرف می‌شود که هر یک دارای میزانی از اطلاعات درباره مبادله هستند، برای هر بانکی (با توجه به اینکه در مبادلات تجاری بانک‌ها فقط با اسناد سر و کار دارند) بسیار مشکل است که بتواند تمام پروسه تأمین مالی تجاری را با جزئیات کامل بازبینی کند. علاوه بر این باید به یاد داشت که:

- بانک‌های مختلف، درجات متفاوتی از توانایی سیستمی دارند و همین باعث می‌شود که در عرف بازبینی آنان تفاوت‌های زیادی وجود داشته باشد.
- عرف تجاری و استانداردهای صنعت بانکداری وقت محدودی برای اعمال وظایف بانک‌ها تنظیم نموده است.
- برای تعیین اینکه آیا مبادله به دلیل بیش‌نمایی یا کم‌نمایی ارزش (یا هر شرایط دیگری که نشانگر عدم صحت ارزش کالا باشد) غیرمعمول است باید توجه داشته باشیم که بانک‌ها معمولاً برای این‌چنین ارزیابی تجهیز نشده‌اند. (لطفاً به بند الف پاراگراف ۴ رهنمود اصولی هم مراجعه کنید).

برای بانک‌هایی که با اعتبار اسنادی کار می‌کنند، دانش و تجربه کارکنان بخش تجاری باید به عنوان بهترین خط دفاعی در مقابل سوء استفاده جنایی از این خدمات به کار گرفته شود. بازبینی اسناد تجاری کاری دستی است که باید اسناد تجاری ارائه‌شده برای پرداخت با شرایط اعتبار اسنادی و مقررات مربوطه اتاق بازرگانی بین‌المللی و استانداردهای بین‌المللی بانکی تطبیق داده شود.

تعداد زیادی شاخص ریسک بالقوه وجود دارد. با این زمینه باید بین موارد زیر تمیز دهیم:

۱- اطلاعات باید قبل از انجام معامله ارزیابی شود تا اجازه انجام یا جلوگیری از آن را بدهد (مثلاً، نام یک تروریست، شرکتی که تحت تحریم سازمان ملل است).

۲- اطلاعاتی که باید بعد از انجام معامله به عنوان بخشی از تحقیقات و گزارش مبادله مشکوک تجزیه و تحلیل شود.

در زیر لیستی از شاخص بعضی از ریسک‌هایی که ممکن است هنگام انجام یک اعتبار اسنادی ظاهر شود آمده است. این جدول شامل تمام شاخص‌های ریسکی که ممکن است در رابطه با مشتری/بانک وجود داشته باشد نیست ولی به طور مشخص بعضی از شاخص‌های ریسکی را که مربوط به مبادلات اعتبار اسنادی است بیان می‌کند. مهم است یادآور شویم که بعضی از شاخص‌های ریسک فقط بعد از انجام معامله ظاهر می‌شوند و توسط مجریان قانون یا واحدهای تحقیقاتی مالی به عنوان بخشی از روند تحقیقات آنان به شمار می‌آید.

بعضی از شاخص‌های ریسک

کی	چه
قبل یا بعد از مبادله	فعالیت یا اطلاعی که با اعتبار اسنادی مرتبط است
قبل یا بعد	<p>ساختار معامله</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ بیش از توان/قدرت مشتری ▪ موارد غیر محتمل درباره کالا، منشأ، میزان و مقصد ▪ پیچیدگی غیر معمول/استفاده غیر عرفی از محصولات مالی
قبل	<p>کالاها</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ مقررات کنترل واردات و صادرات ممکن است تطبیق نداشته باشد
قبل یا بعد	<p>کالاها</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ ارزش غیر متعارف نسبت به میزان ▪ با تجارت شناخته شده مشتری تفاوت کامل دارد
قبل	<p>کشورها/نام‌ها</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ در لیست تحریم‌ها/ تروریست‌ها
قبل یا بعد	<p>کشورها</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ در لیست ریسک بالای بانک ▪ هر اقدامی برای پنهان کردن/رد گم کردن کشورهایی که در تجارت واقعی نقش دارند
قبل یا بعد	<p>دستور پرداخت</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ منطقی نیست ▪ در آخرین لحظه تغییر می‌کند
بعد	<p>ترتیبات بازپرداخت</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف‌های ثالث تمام یا بخشی از اعتبار اسنادی را تأمین مالی می‌کنند (درست زمان تسویه)
بعد	<p>الگوهای اعتبار اسنادی</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ دائماً افزایش می‌یابد/ تمدید می‌شود ▪ معمولاً لغو/ بلااستفاده می‌ماند
قبل یا بعد	<p>طرف‌های اعتبار اسنادی</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ با درخواست کننده/ذینفع مرتبط هستند ▪ درخواست کننده اسناد پرداخت را کنترل می‌کند
قبل یا بعد	<p>عدم انطباق اسناد (به نحوی که لزوماً طبق UCP 600 باعث رد اسناد نمی‌شود)</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ توصیف کالا به نحوی بارز متفاوت است

	<ul style="list-style-type: none"> ▪ به خصوص سیاهی با اسناد حمل ▪ اشخاص ثالثی که معرفی نشده‌اند
قبل یا بعد	<p>قبول مغایرت</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ قبول مغایرت از قبل پیش‌بینی شده است ▪ نبود اسناد حمل لازم ▪ برداشت بیش از حد قابل ملاحظه از اعتبار اسنادی

خلاصه کنترل‌های کلیدی که برای اعتبار اسنادی در این رهنمود توصیف شده است

مرحله بازبینی	چه کسی و چه چیزی بازبینی می‌شود	در مقابل چه	توسط چه کسی
گشایش‌کننده حساب طرف X	▪ طرف X	دقت کافی مناسب	بانک الف
درخواست گشایش اعتبار اسنادی از طرف X	<ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف X ▪ طرف Y / طرف‌های اصلی دیگر ▪ نام‌ها و کشورها ▪ نوع کالاها 	<ul style="list-style-type: none"> لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها اگر لیستی از کنترل‌های صادراتی وجود دارد 	بانک الف
بانک الف اعتبار اسنادی را روی بانک ب گشایش می‌کند	بانک ب	دقت کافی مناسب	بانک الف
بانک ب اعتبار اسنادی را از بانک الف دریافت می‌کند	<ul style="list-style-type: none"> ▪ بانک الف ▪ طرف X ▪ طرف Y / فروشنده / طرف‌های اصلی دیگر ▪ نام‌ها و کشورها ▪ نوع کالاها 	<ul style="list-style-type: none"> دقت کافی مناسب لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها اگر لیستی از کنترل‌های صادراتی وجود دارد 	بانک ب
اعتبار اسنادی توسط بانک ب به طرف Y ابلاغ می‌شود	▪ طرف Y	دقت کافی مناسب- (این مرحله در صورتی که طرف Y مشتری بانک ب باشد یا نه و اینکه بانک ب در چه نقشی باشد فرق می‌کند)	بانک ب

بانک ب	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	▪ طرف‌های اصلی جدید یا کشورهای که نام آنها در اعتبار اسنادی ذکر نشده است	طرف Y اسناد را به بانک ب ارائه می‌دهد
بانک الف	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	▪ طرف‌های اصلی جدید یا کشورهای که نام آنها در اعتبار اسنادی ذکر نشده است	اسناد توسط بانک ب به بانک الف داده می‌شود
بانک الف	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	▪ نام‌هایی که در دستور پرداخت منعکس شده است	پرداخت توسط بانک الف به بانک ب
بانک ب	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	▪ نام‌هایی که در دستور پرداخت منعکس شده	پرداخت توسط بانک ب به طرف Y

اصول ولفسبرگ برای تأمین مالی

ضمیمه شماره II

رهنمود مبارزه با پول‌شویی در رابطه با وصولی‌ها (BCs)

(در این ضمیمه به جای مؤسسات مالی به بانک‌ها ارجاع داده شده است زیرا اشاره به بانک‌ها در اصطلاح مرسوم در رابطه با اسناد وصولی لازم است)

مقدمه

رهنمود اصول تأمین مالی زمینه تأمین مالی را تنظیم نموده و به ریسک‌های مربوط به مبارزه با پول‌شویی/ تأمین مالی تروریسم/ تحریم‌ها اشاره می‌کند. این متن همچنین به کاربرد کنترل‌ها به طور عام توجه نموده و ملاحظات را درباره آینده همکاری بین دست‌انکاران مربوطه مطرح می‌نماید. این ضمیمه رهنمودی درباره کاربرد کنترل مشخصی که بانک‌ها در مورد وصولی‌ها باید به کار برند پیش‌بینی نموده و هدف آن انعکاس عرف استاندارد صنعت بانکداری است. به منظور تشریح کامل این کنترل‌ها این ضمیمه از سناریوی ساده‌ای استفاده نموده و سپس بعضی جزئیات اقدامات کنترلی را که توسط بانک‌های درگیر اعمال می‌شود، بیان می‌کند. هر جا که لازم باشد، به هر تغییری در سناریوی ساده اشاره می‌شود.

کنترل‌هایی که شرح داده می‌شود به دسته‌بندی‌های عمده زیر تقسیم می‌شوند:

- **دقت کافی Due Diligence:** این اصطلاح در اینجا برای تشریح روند تشخیص هویت و شناسایی مشتری و هم‌چنین برای کنترل‌های مبتنی بر ریسک در رابطه با طرف‌هایی که ممکن است مشتری نباشند، به کار می‌رود. دامنه ارجاع به این تعریف ممکن است به «دقت کافی مناسب» هم تعبیر شود (که فقط ممکن است کنترل‌های با رویکرد ریسک را شامل شود).
- **بازبینی Reviewing:** در اینجا به هر روندی (که اغلب خودکار نیست) که برای بازبینی اطلاعات مربوط به مبادله که با طرفین، اسناد ارائه شده و دستورات دریافتی مرتبط است به کار می‌رود. همین‌طور بازبینی به عنوان بخش نمایانگر ریسک بعضی اطلاعات که می‌توان و باید آن را قبل از انجام معامله بازبینی و چک کرد تعریف می‌شود.
- **پالایش Screening:** معمولاً روند اتوماتیکی است که برای مقایسه اطلاعات با مأخذ اشاره شده مانند لیست تروریست‌ها انجام می‌شود. پالایش معمولاً هم‌زمان با بازبینی و قبل از اتمام فعالیت خاصی که مشمول بازبینی است انجام می‌شود. این مرحله همچنین ممکن است هم‌زمان یا به عنوان قسمتی از بخش دقت کافی انجام شود.
- **نظارت monitoring:** هر فعالیت برای بازبینی مبادله کامل شده یا در جریان برای وجود موارد غیرمعمول یا بالقوه مشکوک است. باید دانست که برای مبادلات مربوط به تجارت معرفی تکنیک نمونه استاندارد دربارۀ روند یا سیستم

نظارت به حساب/ مبادله غیرممکن است. به این دلیل تعداد متغیرهایی است که حتی در یک نمونه معمول تجارت وجود دارد.

خلاصه کنترل‌های کلیدی به صورت جدولی در انتهای این ضمیمه آمده است. برای مراجعه بیشتر بعضی از واژه‌هایی که در این رهنمود آمده در فرم خلاصه واژه‌ها در ضمیمه شماره ۶ آمده است.

مهم است به یاد داشته باشیم که در ارتباط با وصولی‌ها بانک‌ها طبق نشریه شماره ۵۲۲ - Uniform Rules for Collection مقررات متحدالشکل وصولی‌ها اقدام می‌کنند. میزان اقدام بازبینی که بانک‌ها انجام می‌دهند بر مبنای مسئولیتی که در این ضوابط پذیرفته شده بین‌المللی توصیف شده تعیین می‌شود. این ضوابط اساساً با ضوابطی که بر اعتبارات اسنادی حاکم است متفاوت می‌باشد. (به ضمیمه شماره ۱ مراجعه کنید)

سناریوی ساده

طرف X کالاهایی به طرف Y می‌فروشد. طرف X مایل به حمل کالا می‌باشد اما نمی‌خواهد اسنادی را که طرف Y را محق به دریافت کالا می‌کند قبل از این که پرداخت را انجام دهد یا تعهد مشخصی برای پرداخت بدهد، در اختیار او قرار دهد.

در این سناریو فرض می‌شود که طرف X مشتری «بانک الف» است و طرف Y مشتری «بانک ب».

طرف X (فروشنده) به «بانک الف» دستور می‌دهد پرداختی را که مربوط به اسناد کشیده شده روی طرف Y است دریافت کند. «بانک الف» «بانک ب» را برای ارائه اسناد به منظور پرداخت در محل به طرف Y که در کشور دیگر است انتخاب می‌کند (کارگزار خود یا بانک تعیین شده از طرف خریدار). تحویل اسناد به طرف Y توسط «بانک ب» معمولاً مشروط به موارد زیر است:

- پرداخت (اختیار بدهکار کردن حساب) توسط طرف Y به «بانک ب»، یا
- پذیرش/ صدور سند مالی توسط طرف Y (برات، چک یا سایر ابزار مشابهی که برای دریافت پول به کار می‌رود) که نشان از قبول پرداخت به طرف X در زمان آینده دارد یا
- سایر شرایطی که ذکر شده است

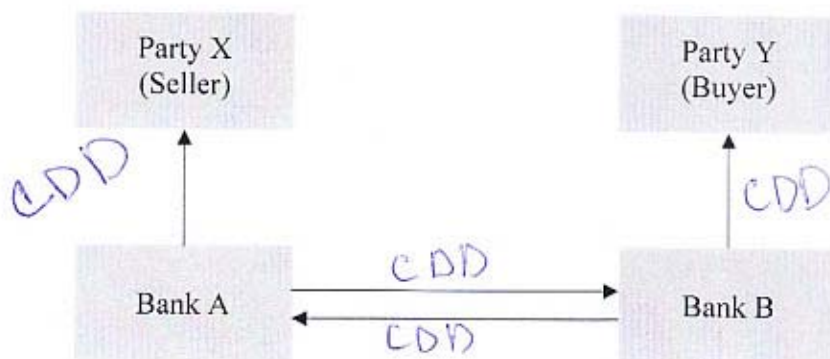
شرایط ارائه (دستور وصولی) توسط طرف X تعیین و به بانک الف ابلاغ می‌شود. بانک الف به نوبه خود، دستور وصولی را به بانک ب در زمان ارائه اسناد برای وصول اعلام می‌نماید. در صورتی که صریحاً توافق دیگری نشده باشد، هیچ یک از بانک‌ها (الف و ب) تعهدی به پرداخت ندارند.

این رهنمود/ضمیمه کنترل‌های مختلفی را که ممکن است توسط مؤسسات مالی در رابطه با وصولی‌ها انجام شود شرح می‌دهد.

طرف Y	<<< «بانک ب»	<<< «بانک الف»	طرف X <<<
برات گیر	بانک وصول کننده	(بانک فرستنده)	(براتکش)
وارد کننده	بانک ارائه کننده		(اصیل)
(خریدار)			(صادر کننده)
			(فروشنده)

خلاصه دقت کافی و عملیات بازبینی (که بعداً با جزئیات بیشتری شرح داده خواهد شد) در دو جدول آینده شرح داده می‌شود.

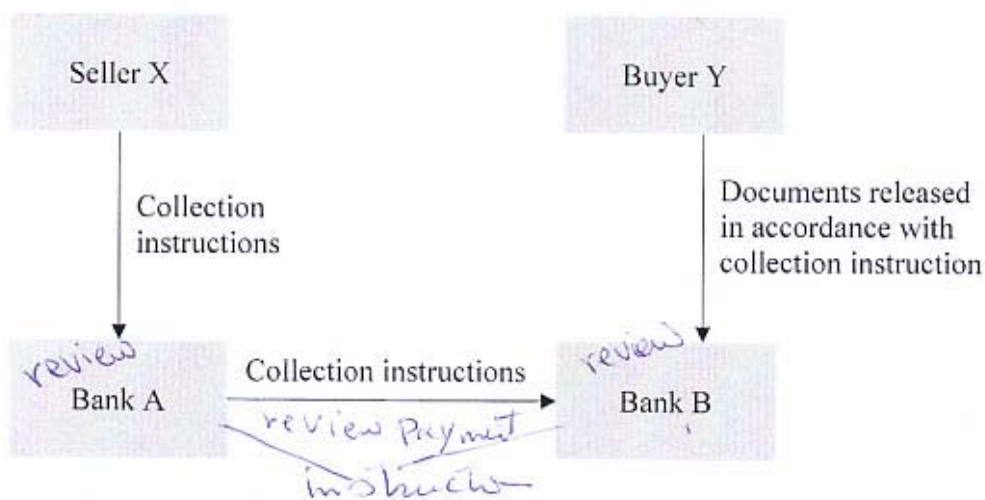
نگاهی به دقت کافی

بانک‌ها روند دقت کافی را که معمولاً بر اساس الگوی زیر است انجام می‌دهند:

- "بانک الف" دقت کافی روی طرف X (فروشنده)
- "بانک الف" ممکن است دقت کافی مناسبی را بر "بانک ب" هم انجام دهد
- "بانک ب" ممکن است دقت کافی مناسب را بر "بانک الف" انجام دهد
- "بانک ب" دقت کافی روی طرف Y (خریدار) انجام خواهد داد.

فعالیت بازبینی

وقتی که پروسه فروش به طریق وصولی آغاز شد بانک‌ها بازبینی مبادله را بر اساس استاندارد عرف بانکی در مراحل مختلفی که منجر به پرداخت می‌شود انجام می‌دهند.

این روند بازبینی معمولاً بر مبنای الگوی زیر است:

- "بانک الف" دستور وصولی را که از طرف X (فروشنده) دریافت داشته بازبینی می‌کند
- "بانک ب" دستور وصولی دریافتی از "بانک الف" را بازبینی می‌کند
- "بانک الف" و "ب" دستورات پرداخت (یا سایر دستورات) دریافتی را بازبینی می‌کنند.

دقت کافی روی طرف X (فروشنده)

"بانک الف" دقت کافی مناسب (تشخیص هویت، تحقیق، پالایش و شناسایی مشتری) را درباره طرف X (فروشنده) (که مشتری "بانک الف" است) قبل از قبول و اجرای دستور اولیه انجام می‌دهد. احتمالاً این روند شامل پروسه‌ای است که برای گشایش حساب نزد بانک الف وجود دارد.

از آنجا که وصولی‌ها تعهد مالی برای "بانک الف" در بر ندارد و لزوماً بانک مذکور را درگیر وام‌دهی به فروشنده نمی‌کند، معمولاً پروسه معمول دقت کافی برای گشایش حساب به کار می‌رود.

موشکافی (Enhanced due diligence)

اگر به نظر رسد که فروشنده یا طبیعت معامله در طبقه بندی ریسک بالا قرار دارد، احتیاط ایجاب می‌کند که پروسه موشکافی انجام شود. موشکافی باید به نحوی برای درک چرخه تجارت تنظیم شود و ممکن است مراحل زیر را داشته باشد:

- کشورهایی که فروشنده با آن‌ها تجارت می‌کند
- کالاهایی که فروخته می‌شود
- نوع و طبیعت طرف‌های اصلی که فروشنده با آن‌ها کار می‌کند.

ممکن است طبیعت کار و مبادله به نحوی که ابتدا توصیف و افشا شده لزوماً در طبقه بندی ریسک بالا قرار نگیرد؛ اما اگر بعد از شروع مبادله روشن شود که ریسک بالا است این امر ممکن است دقت کافی بیشتری را هشدار دهد.

دقت کافی بر "بانک ب"

"بانک الف" باید دقت کافی روی "بانک ب" بنماید. ممکن است دقت کافی اعمال شده در چرخه بازبینی با رویکرد مبتنی بر ریسک شده بر "بانک ب" رابطه مستمر با آن بانک را حمایت نماید. بنابراین دقت کافی روی "بانک ب" لازم

نیست در مورد مبادلات بعدی هم انجام شود.

در اوضاع و احوال دیگری "بانک ب" ممکن است نه رابطه‌ای با "بانک الف" داشته و نه نیازی به آن داشته باشد. "بانک الف" هنگامی که اسناد وصولی را برای "بانک ب" می‌فرستد باید تصمیم بگیرد آیا باید کنترل‌های لازم را در باره "بانک ب" انجام دهد یا وصولی را از طریق بانک واسطه دیگری که هم اکنون با او رابطه دارد ارسال نماید.

رهنمود استانداردهای کارگزاری بانکی ولفسبرگ را در رابطه با میزان دقت کافی که باید در رابطه "بانک ب" اعمال شود ببینید.

بازبینی (Reviewing) میزان اعمال بازبینی ممکن است محدود به اسنادهایی که در زیر شرح داده باشد.

استاندارد

بازبینی مناسب ممکن است توسط "بانک الف" در رابطه با دستورات وصولی که از خریدار دریافت می‌شود انجام شود که موضوعات زیر را در بر می‌گیرد.

لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها که در موارد زیر تاثیر دارد:

- هر یک از طرفین اصلی که به عنوان هدف نام برده شده‌اند
- کشوری که در آن "بانک ب" و طرف Y خریدار واقع شده‌اند
- کالاهایی که مبادله می‌شود.

موشکافی Enhanced

موشکافی بازبینی احتمالاً فقط در مورد مبادلاتی که دلیل خاصی برای بررسی یا دقت بیشتر لازم است صورت می‌گیرد و ممکن است موارد زیر را در بر گیرد

کشورهایی که به دلایل دیگری با ریسک بالا در نظر گرفته می‌شوند و مربوط هستند به

- کشورهای که "بانک ب" یا طرف Y خریدار در آنجا هستند
- کشورهای که کالا از آنجا ترانزیت می‌شود (فقط اگر در دستور وصولی قابل رویت باشد)

کالایی که در معامله شرح داده شده برای اینکه اطمینان حاصل شود که طبیعت آنها با اطلاعاتی که از طرف X (فروشنده) در دست است، ناهماهنگ نیست.

بسته به اطلاعاتی که از روند این کنترل بدست می‌آید ممکن است "بانک الف" نیاز داشته باشد که:

- تحقیقات داخلی بیشتری درباره روند درست اقدامات به عمل آورد.
- قبل از این که با انجام روند مبادله موافقت نماید اطلاعات بیشتری از طرف X (فروشنده) درخواست نماید.
- اجازه انجام معامله را بدهد اما برای بازبینی شرایط را یادداشت کند.
- اگر توضیحات منطقی بدست نیاورد از انجام معامله خودداری کرده و براساس اوضاع و احوال و الزامات قانونی گزارش مبادله مشکوک رد کند.

نظارت Monitoring

فرصت‌های نظارتی برای "بانک الف" از موارد زیر ناشی می‌شود:

- روند معمول نظارت بر حساب‌ها و مبادلات طرف X (فروشنده)
- به عنوان پروسه معمول تجارت فعالیت طرف X (فروشنده) به نحوی کلی تر ملاحظه شود.

محدودیت‌هایی که بانک الف با آن مواجه است

از آنجا که "بانک الف" هیچ رابطه‌ای با طرف Y (خریدار) ندارد؛ احتمالاً بازبینی نام او محدود به پالایش تحریم‌ها می‌شود. برای انجام امور مربوط به وصولی‌ها "بانک الف" هیچ مسئولیتی برای پرداخت یا کنترل اسناد ندارد.

کنترل‌هایی که توسط "بانک ب" انجام می‌شود

دقت کافی

دقت کافی بر "بانک الف"

"بانک ب" باید دقت کافی را بر روی "بانک الف" انجام دهد. این دقت کافی ممکن است حمایت کننده روابط جاری با بانک الف باشد که بر مبنای رویکرد ریسک در چرخه بازبینی انجام شود. بنا بر این در هر مبادله جدیدی تکرار دقت کافی لازم نخواهد بود.

در اوضاع و احوال دیگری ممکن است "بانک ب" نه با "بانک الف" ارتباطی داشته یا نیاز به این ارتباط داشته باشد. "بانک ب" هنگام دریافت وصولی از "بانک الف" باید تصمیم بگیرد آیا باید کنترلی در رابطه با "بانک الف" انجام دهد یا از "بانک الف" بخواهد که وصولی را از طریق بانک دیگری که با آن رابطه دارد ارسال نماید.

به رهنمود استاندارد روابط کارگزاری و لقسبرگ در رابطه با میزان دقت کافی که باید در رابطه با "بانک الف" انجام شود مراجعه کنید.

دقت کافی بر طرف Y (خریدار)

دقت کافی معمول "بانک ب" بر روی طرف Y (خریدار) در موارد زیر کار برد دارد

Enhanced Due diligence موشکافی

روند موشکافی وقتی که طرف Y (خریدار) در طبقه‌بندی ریسک بالا قرار گیرد یا وقتی که طی پروسه دقت کافی طبیعت تجارت او موشکافی بیشتری را لازم بداند باید اجرا شود. موشکافی باید برای درک چرخه تجاری انجام شده و موارد زیر را در بر داشته باشد:

- کشورهایی که طرف Y (خریدار) با آنها تجارت می‌کند
- کالاهایی که معمولاً مبادله می‌شود
- نوع و طبیعت طرف‌هایی که طرف Y (خریدار) با آنها تجارت می‌کند

طبیعت کسب و کار و مبادلات آتی به نحوی که در مرحله دقت کافی شرح داده شده و آشکار گردیده ممکن است در طبقه‌بندی ریسک بالا قرار نگیرد، اما اگر بعد از شروع مبادله چنین امری روشن شد ممکن است هشدار برای اعمال دقت کافی بیشتر باشد.

بازبینی

مرحله بازبینی هنگام دریافت وصولی از "بانک الف" باید انجام شود.

میزان بازبینی ممکن است محدود به آنچه در استاندارد مربوطه شرح داده شده انجام شود.

استاندارد

نظارت مناسب در رابطه با وصولی باید توسط "بانک ب" وقتی که از "بانک الف" دستوردریافت می‌شود انجام شود و ممکن است موارد زیر را در بر گیرد

لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها که ممکن است موارد زیر را تحت تاثیر قرار دهد

- هر طرف اصلی که به عنوان هدف از او نام برده شده است
- کشوری که "بانک الف" و طرف X در آن قرار دارند
- کالاهایی که مبادله می‌شود

موشکافی Enhanced

موشکافی بازبینی احتمالاً فقط در مورد مبادلاتی که دلیل خاصی برای بررسی یا دقت بیشتر لازم است صورت می‌گیرد و ممکن است موارد زیر را در بر گیرد:

کشورهایی که به دلایل دیگری با ریسک بالا در نظر گرفته می‌شوند و مربوط هستند به:

- کشورهایی که "بانک الف" یا طرف X در آن هستند
 - کشورهایی که کالاها از طریق آن‌ها ترانزیت می‌شود (فقط اگر در دستور وصولی قابل مشاهده باشد)
- کالاهایی که در مبادله شرح داده شده‌اند برای اینکه اطمینان حاصل شود که طبیعت و ارزش آن‌ها منطقی است.
- "بانک ب" بر اساس اطلاعاتی که از این پروسه بدست می‌آورد ممکن است نیاز داشته باشد که:
- تحقیقات بیشتری برای این که بداند جریان امور مناسب است انجام دهد
 - قبل از موافقت با انجام مبادله (بعد از اینکه رهنمودهای داخلی دریافت کرد) اطلاعات بیشتری از "بانک الف" درخواست نماید
 - اجازه انجام معامله را بدهد اما شرایط را برای مقاصد نظارتی بعدی یادداشت کند

نظارت

فرصت‌های نظارتی برای "بانک ب" از موارد زیر ناشی می‌شود:

- روند معمول برای نظارت بر حساب و فعالیت‌های پرداخت طرف Y (خریدار)
- نمونه‌های کلی فعالیتی که از کسب و کار روند معمول تجارت مشاهده شده است

محدودیت‌های "بانک ب"

"بانک ب" آغازگر مبادله نیست اما "بانک الف" از او درخواست کرده است که بر اساس دستورات او عمل کند (گرچه مجبور به این کار نیست). طبق عرف برای انجام امور وصولی‌ها، "بانک ب" فرصت محدودی برای اقدام طبق دستورات دارد. برای انجام وصولی نقش "بانک ب" برای دقت کافی روی طرف X (فروشنده) محدود به بازبینی نام آن طرف در لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها است.

نشانه‌های ریسک قبل و بعد از معامله

برای انجام امور وصولی‌ها بانک‌ها تعهد پرداخت مستقلی به عهده نمی‌گیرند. شرایط وصولی به سادگی بر مبنایی است که فروشنده اسناد را به خریدار ارسال می‌کند. این شرایط نه اطلاعاتی را که لازم است در اسناد فروشنده و نه در شرایط حمل مربوطه ظاهر شود روشن نمی‌کند. بنابراین موضع "بانک الف" برای کنترل اسناد اساساً با موضع او در اعتبار اسنادی متفاوت است. بررسی جزئیات اسناد ضمیمه وصولی توسط "بانک الف" احتمالاً به دلیل نبود شرایط خاص برای کنترل نمی‌تواند حاصلی داشته باشد.

از آنجا که اجرای کامل مبادله وصولی روندی چند پاره است که طرف‌های چندی را، هر یک با میزان متفاوت اطلاعات درباره مبادله شامل می‌شود، برای هر بانکی بسیار مشکل است که فرصت بازبینی روند کلی تأمین مالی را با جزئیات کامل، با توجه به اینکه بانک‌ها در تجارت فقط با اسناد سرو کار دارند، داشته باشد. علاوه بر این باید به یاد داشته باشیم که:

- بانک‌های مختلف دارای سیستم‌های متفاوت با قابلیت‌های مختلف هستند که در توان بازبینی آن‌ها تفاوت ایجاد می‌کند

- عرف تجاری و استاندارد زمانی را که طی آن باید اقدام انجام شود تعیین می‌کند
- در رابطه با اینکه آیا مبادله به دلیل بیش‌نمایی یا کاستی‌نمایی (یا هر اوضاع و احوال دیگری که ارزش کالا به درستی اعلام نمی‌شود) مشکوک است باید بدانیم که بانک‌ها ملزم به کنترل ماورای اسنادی که در وصولی به آن‌ها اعلام می‌شود نیستند.

برای بانک‌هایی که امور مربوط به وصولی‌ها را انجام می‌دهند، دانش و تجربه کارمندان بخش تجاری دفاعی در برابر سوء استفاده از این محصولات و خدمات است اما بازنگری دستورات و اگر لازم باشد، اسناد پروسه‌ای است که کاملاً دستی انجام می‌شود.

تعداد زیادی شاخص برای ریسک‌های بالقوه وجود دارد. با توجه به این زمینه مهم است که بین موارد زیر تمیز دهیم:

۱- اطلاعاتی که باید قبل از مبادله اجازه انجام و یا تکمیل آن را بدهد یا از تکمیل آن جلوگیری کند. (مثلاً نام یک تروریست، بنگاهی که تحت تحریم قرار گرفته است).

۲- اطلاعاتی که در تجزیه و تحلیل بعد از واقعه به عنوان بخشی از تحقیقات و روند فعالیت‌های مشکوک باید به کار رود.

در ضمیمه، لیستی از بعضی شاخص‌هایی که ممکن است در پروسه سروکار داشتن با وصولی‌ها ملموس باشد ارائه شده

است. در اینجا ما گستره وسیعی از شاخص‌هایی را که ممکن است معمولاً در رابطه مشتری/بانک وجود داشته باشد نشان نمی‌دهیم. مهم است به یاد داشته باشیم که بسیاری از شاخص‌های ریسک فقط بعد از انجام یک معامله دیده می‌شوند و فقط مجریان قانون یا واحدهای تحقیقات مالی به عنوان بخشی از تحقیقات رسمی خود به آن‌ها آگاهی می‌یابند. اکثر شاخص‌های ریسک در این طبقه‌بندی قرار می‌گیرند و به تنهایی استفاده محدودی دارند.

چه	کی
فعالیت یا اطلاعی که به وصولی مربوط است	قبل یا بعد از مبادله
کالاها <ul style="list-style-type: none"> ▪ کنترل‌های مربوط به صادرات و واردات ممکنست رعایت نشده باشد 	قبل
کالاها <ul style="list-style-type: none"> ▪ ارزش نسبت به مقدار کالا غیر واقعی بنظر می‌رسد(تا میزانی که بررسی شده و تا حدی که آشکار است) ▪ به نحوی آشکار با کسب و کار مشتری هماهنگی ندارد 	قبل یا بعد
کشورها/طرفین اصلی <ul style="list-style-type: none"> ▪ در لیست تحریم‌ها/تروریست‌ها باشد 	قبل
کشورها <ul style="list-style-type: none"> ▪ در لیست کشورهای ریسک بالای بانک قرار داشته باشند ▪ هر کوششی برای پنهان کردن/مخفی کردن کشورهایی که واقعاً در تجارت دخیل می‌باشند 	قبل یا بعد
دستورات پرداخت <ul style="list-style-type: none"> ▪ منطقی نیست ▪ در آخرین لحظه تغییر می‌کند 	قبل یا بعد
ترتیبات باز پرداخت <ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف‌های ثالث تمام یا قسمتی از وصولی را تأمین مالی می‌کنند 	قبل یا بعد
طرف‌های مبادله <ul style="list-style-type: none"> ▪ برات‌کش/برات‌گیر به نحوی بارز با هم مرتبط هستند 	قبل یا بعد
موارد غیر معمول در دستورات <ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف‌های ثالثی که توجیهی ندارد ▪ اسناد حمل موجود نیست 	قبل یا بعد

خلاصه ای از کنترل‌های کلیدی که در رهنمود مربوط به معاملات وصولی تشریح شده است

مرحله مبادله چه کسی و چه چیزی در مقابل چه توسط کی کنترل می‌شود

بانک الف	دقت کافی مناسب	طرف X	طرف گشایش کننده حساب-طرف X
بانک الف	دقت کافی مناسب لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها "....." محدودیت‌های اعمال شده محلی	<ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف X ▪ طرف Y ▪ کشورها ▪ نوع کالاها 	دستور وصولی از طرف X
بانک ب	دقت کافی مناسب لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها "....." "....." "....." محدودیت‌های اعمال شده	<ul style="list-style-type: none"> ▪ بانک الف ▪ طرف X ▪ طرف Y ▪ کشورها ▪ نوع کالاها 	دستور وصولی از "بانک الف" به "بانک ب"
بانک ب	دقت کافی روی سوابق	<ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف Y 	وصولی توسط "بانک ب" به طرف Y ارائه می‌شود
بانک ب	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	<ul style="list-style-type: none"> ▪ نام‌هایی که در دستور پرداخت است 	پرداخت توسط طرف Y به "بانک ب"
بانک ب	نام‌هایی که در دستور پرداخت است	<ul style="list-style-type: none"> ▪ نام‌هایی که در دستور پرداخت است 	پرداخت توسط "بانک ب" به "بانک الف"
بانک الف	نام‌هایی که در دستور پرداخت است	<ul style="list-style-type: none"> ▪ نام‌هایی که در دستور پرداخت است 	پرداخت توسط "بانک الف" به طرف X

رهنمود ولفسبرگ برای اصول تأمین مالی تجارت

ضمیمه شماره III

رهنمود مبارزه با پول شویی در رابطه با ضمانت نامه و اعتبارات اسنادی ضمانتی

(در این ضمیمه به جای واژه مؤسسات مالی از واژه بانکها استفاده می شود زیرا اصطلاح مرسوم برای ضمانت نامه و اعتبار اسنادی ضمانتی اشاره به بانک است.)

مقدمه

رهنمود اصول تأمین مالی تجارت زمینه تأمین مالی تجارت را تنظیم کرده و ریسکهای مربوط به مبارزه با پول شویی/تأمین مالی تروریسم/تحریمها را بررسی می نماید. این رهنمود همچنین به کاربرد کنترلها به طور کلی نظر می دهد و بعضی ملاحظات را درباره آینده همکاری بین طرفهای ذینفع مطرح می نماید. این ضمیمه رهنمودهایی درباره کاربرد خاص کنترلها توسط بانکها درباره ضمانت نامهها و اعتبارات اسنادی ضمانتی را با این هدف که نحوه عمل استاندارد صنعت بانکداری را منعکس نماید تدارک می بیند. به منظور بیان کامل این کنترلها ضمیمه حاضر از سناریوی ساده ای استفاده می کند و سپس بعضی جزئیات کنترل فعالیت هایی را که توسط بانکهای درگیر اعمال می شود بیان می نماید. هر جا که مناسب به نظر رسد هر تغییری که در سناریوی ساده شده لازم باشد به آن اشاره خواهد شد.

اعتبارات اسنادی ضمانتی و ضمانت نامهها متفاوت از اعتبار اسنادی است. درحالی که اعتبار اسنادی ابزار پرداختی وابسته به انجام کاری است (یعنی وقتی فروشنده تعهد خود را انجام داد و اسناد لازم را ارائه داد، پرداخت می تواند انجام شود)، ضمانت نامهها و اعتبارات اسنادی ضمانتی ابزاری برای تأمین جبران خسارت ذینفع است اگر تعهد انجام نشده باشد (مثلاً، اعتبار اسنادی ضمانتی و ضمانت نامه را می توان برای جبران خسارت یا (الف) به نفع خریدار برای عدم انجام تعهد فروشنده برای تهیه کالاها یا خدمات طبق زمان یا سایر تعهدات مشخص شده یا (ب) به نفع فروشنده هنگامی که خریدار پرداختهای منظم به موجب قرارداد فروش را انجام نداده باشد) تنظیم نمود. در شرایط خاصی، که معمولاً به جریان کالا و خدمات ربطی ندارد، اعتبار اسنادی ضمانتی ممکن است هم به عنوان ابزار پرداخت و نیز اطمینان به پرداخت عمل کند. بر خلاف اعتبار اسندی و وصولی این ابزارها برای تسهیل در پرداخت طراحی نشده اند، بلکه فقط حصول اطمینان برای جبران خسارت عدم پرداخت در صورت عدم انجام تعهد خاصی می باشند. معمولاً انجام کار همانطور که در نظر گرفته شده انجام می شود که در این صورت نه ادعایی مطرح می شود و نه پرداختی (غیر از کارمزد بانک) صورت می گیرد. اعتبار اسنادی ضمانتی از ضمانت نامهها متفاوت است. در اعتبارات اسنادی ضمانتی برای پرداخت فقط ارائه درخواست ساده پرداخت با بیانیه تخلف لازم است و تابع مقررات ISP98 یا UCP 600 است؛ در حالی که ضمانت نامهها اغلب مستلزم ارائه درخواست ساده برای پرداخت و احتمالاً بیانیه ای است که مورد تخلف یا ادعا را ذکر

کند. به کار بردن ضمانت‌نامه یا اعتبار اسنادی ضمانتی ممکن است بر مبنای قانون محلی یا عرف تجاری تفاوت کند.

ضمانت‌نامه‌ها و اعتبارات اسنادی ضمانتی ممکن است اشکال مختلفی داشته باشند، مثلاً برای حمایت از عرضه کالا و خدمت صادر شوند (حسن انجام کار، ضمانت‌نامه پیش پرداخت، ضمانت‌نامه‌های مناقصه، ضمانت مزایده)، و اشکالی که فقط برای حصول اطمینان از یک تعهد مالی است (ضمانت متقابل، مانند باز پرداخت وام یا پرداخت‌های مربوط به لیزینگ). ممکن است در رابطه با عرضه کالای همگانی مانند آب، برق و غیره، همچنین ممکن است برای حمایت از اوراق قرضه، حق لیسانس و غیره به عنوان بخشی از شرایط قرارداد صادر شوند.

بنابراین باید در نظر داشت داد که بسیاری از اعتبارات اسنادی ضمانتی/ضمانت‌نامه‌هایی که صادر می‌شود به فعالیت‌های تأمین مالی آن‌گونه که در رهنمود اصول تأمین مالی تعریف شده است، مربوط نیست.

چارچوب کنترل ریسک برای ضمانت‌نامه‌ها و اعتبارات اسنادی ضمانتی، به هر حال تا حدی، شبیه به آنهایی است که در اعتبارات اسنادی کاربرد دارد. وقتی که یک ضمانت‌نامه یا اعتبار اسنادی ضمانتی صادر می‌شود، چارچوب کنترل ریسک معمولاً دارای عناصری است که کافی برای تشخیص (۱) طبیعت رابطه طرفین قرارداد (۲) منطقی بودن مبادله پایه در مقایسه با عملیات طرف‌های درگیر باشد، و (۳) اینکه آیا فعالیت پایه یا طرف‌های رابطه توسط مقامات مسئول تحریم شده‌اند یا نه. تفاوت در به کار بردن چارچوب این کنترل‌ها به هر حال از این نکته سرچشمه می‌گیرد که چارچوب کنترل ریسک اعتبار اسنادی معمولاً با انتظار پرداخت در نظر گرفته شده در روند تجارت مربوط است، در حالی که در مفهوم اعتبار اسنادی ضمانتی و ضمانت‌نامه پرداخت استثنا است. کنترل ریسک به شرایط خاصی که ضمانت‌نامه‌ها و اعتبار اسنادی ضمانتی ادعا شده یا پرداخت می‌شود باید معمولاً به تحریم‌ها و موضوعات مربوط به مناسب بودن روابط توجه داشته باشد.

کنترل‌هایی که باید اعمال شود (یعنی دقت کافی، بازبینی، پالایش و نظارت) بسیار شبیه آنهایی است که در ضمیمه مربوط به اعتبار اسنادی بیان شد.

خلاصه‌ای از کنترل‌های کلیدی در جدولی در انتهای این ضمیمه ارائه خواهد شد درباره بعضی از واژه‌هایی که در این رهنمود از آنها استفاده می‌شود به خلاصه واژه نامه ای که ضمیمه IV را تشکیل می‌دهد مراجعه کنید.

مهم است بیاد داشته باشیم که در مورد اعتبار اسنادی ضمانتی بانک‌ها طبق ضوابط نشریه شماره ۶۰۰ اتاق بازرگانی بین‌المللی-Uniform Customs and Practice for documentary Credits، یا نشریه شماره ۵۹۰ - - ICC Uniform International Standby Practice ISP98 عمل می‌کنند. ضمانت‌نامه‌ها ممکن است بر اساس ICC Uniform Rules for Demand Guarantees ICC publication 758 یا به سادگی تابع قانون ملی باشد. حد فعالیت بازبینی که بانک‌ها به کار می‌برند با میزان مسئولیت آنان که در این مقررات پذیرفته شده بین‌المللی تشریح شده است تعیین می‌شود. ISP98 و URDG 758 از UCP 600 متفاوت است و هنگامی که اعتبار اسنادی ضمانتی تابع UCP صادر

می‌شود، با توجه به اینکه UCP ابتدائاً برای پرداخت طراحی شده است ممکن است استثنائات و تغییرات زیادی در آن به کار رود.

سناریوی ساده

طرف Y از طرف X درخواست ابزاری برای حصول اطمینان می‌کند.

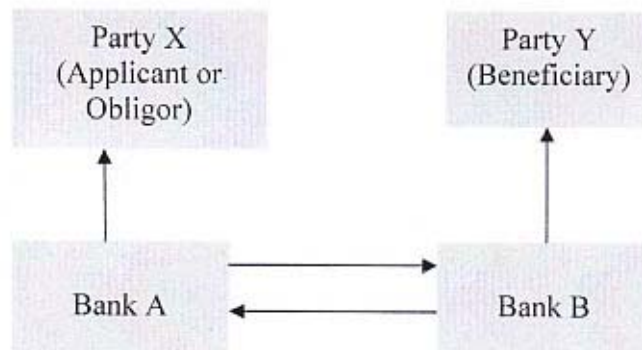
طرف X با بانک خود برای صدور ضمانت‌نامه یا اعتبار اسنادی ضمانتی به نفع طرف Y به نحوی که منطبق با شرایط قرار دارد باشد تماس می‌گیرد. "بانک الف" (طرف کارگزار خود یا هر بانک تعیین شده از طرف Y را) "بانک ب" را انتخاب می‌کند (معمولاً این بانک در کشور دیگری قرار دارد) تا اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه را به طرف Y در محل که اغلب در کشور دیگری است ابلاغ نماید.

اگر ادعایی مطرح شود، طرف Y اسناد ادعای خود را به "بانک ب" ارائه می‌دهد. "بانک ب" ادعا را با "بانک الف" مطرح می‌کند، اگر "بانک الف" اسناد را مطابق یافت پرداخت را به موجب اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه انجام می‌دهد.

طرف X <<	بانک الف <<	بانک ب <<	طرف Y
(درخواست کننده)	بانک صادر کننده	بانک ابلاغ کننده	(ذینفع)
(متعهد)	بانک پرداخت کننده	بانک ضامن	(ذینفع)

نگاهی به مراحل دقت کافی و بازبینی (که بعداً با جزئیات بیشتری شرح داده خواهد شد) در دو جدول زیر آمده است.

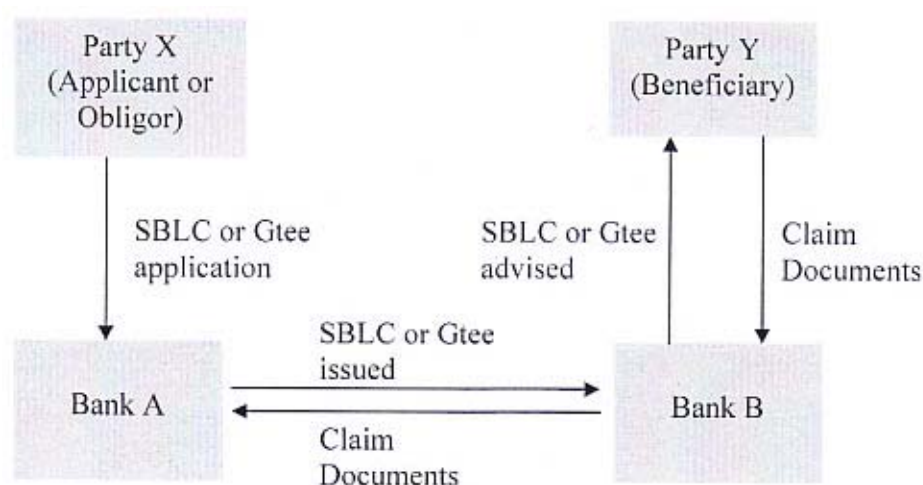
طرف X (درخواست کننده یا متعهد)	طرف Y (ذینفع)
بانک الف	بانک ب

بانک‌ها مرحله دقت کافی را که معمولاً مانند نمونه زیر است، انجام می‌دهند:

- "بانک الف" روی طرف X دقت کافی انجام می‌دهد؛
- "بانک الف" باید دقت کافی مناسب روی "بانک ب" انجام دهد؛
- "بانک ب" باید دقت کافی مناسب روی "بانک الف" انجام دهد؛
- "بانک ب" دقت کافی روی طرف Y اگر او مشتری "بانک ب" است انجام می‌دهد.

نگاهی به مرحله بازبینی

هنگامی که طرف X درخواست صدور اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه را نمود، بانک‌ها در روند معمول اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه، مبادله را در مراحل مختلف تا اینکه نهایتاً به مرحله پرداخت برسد بازبینی می‌کنند. این مرحله بازبینی معمولاً نمونه‌ای را که در زیر شرح داده شده است تعقیب می‌کند.

- "بانک الف" درخواست اعتبار اسنادی ضمانتی/ضمانت‌نامه را که از طرف X دریافت کرده بررسی می‌کند (قبل از اینکه با صدور اعتبار اسنادی ضمانتی/ضمانت‌نامه موافقت نماید).

- "بانک ب" اعتبار اسنادی ضمانتی/ضمانت‌نامه صادره‌ای را که از "بانک الف" دریافت کرده بررسی می‌کند (قبل از موافقت با ابلاغ آن)

- "بانک ب" ممکن است اسنادی را که برای ادعای پرداخت توسط طرف Y ارائه شده بررسی کند (هنگامی که آنها را به موجب اعتبار اسنادی ضمانتی/ضمانت‌نامه از طرف Y می‌پذیرد) این بررسی با رویکرد مبتنی بر ریسک که بستگی به نقش آن بانک دارد صورت می‌گیرد.

- "بانک الف" اسناد مربوط به ادعایی را که توسط "بانک ب" ارائه شده بررسی می‌کند (قبل از پرداخت به "بانک ب" - که آن بانک به نوبه خود به طرف Y می‌پردازد).

- "بانک الف" و "بانک ب" دستور پرداخت (یا سایر دستورات) را که دریافت می‌کنند، بررسی می‌نمایند.

کنترل‌هایی که توسط "بانک الف" انجام می‌شود

دقت کافی، بازبینی و نظارت شبیه به نمونه‌ای است که در ضمیمه مربوط به اعتبار اسنادی گفته شد.

تفاوت‌هایی که ممکن است در رابطه با ضمانت‌نامه‌ها و اعتبارات اسنادی ضمانتی بروز کند، به قرار زیر است:

- ممکن است هیچ اشاره‌ای به کالاها نشده باشد
- احتمال دریافت ادعای پرداخت بسیار کمتر است
- تشکیل دسته‌ای از این ابزارها که از طرف X درخواست می‌شود در رابطه مستمر کمتر احتمال دارد
- احتمال تعیین مرجع قضایی صالح مربوطه بیشتر است.

کنترل‌هایی که توسط "بانک ب" انجام می‌شود

دقت کافی، بازبینی و نظارت شبیه به نمونه‌ای است که در ضمیمه مربوط به اعتبار اسنادی گفته شد.

- "بانک ب" می‌خواهد که توان "بانک الف" را برای به انجام رساندن هر تعهد متقابلی که صادر می‌شود ارزیابی کند.
- اشاره به کالاها ممکن است موضوعیت نداشته باشد
- احتمال دریافت ادعای پرداخت بسیار کمتر است
- احتمال تعیین مرجع قضایی صالح مربوطه بیشتر است

شاخص‌های ریسک قبل و بعد از انجام کار

اعتبارات اسنادی ضمانتی و ضمانت‌نامه‌ها تعهدات مستقلی هستند که توسط بانک‌ها به درخواست مشتریان صادر می‌شوند تا از معامله‌ای که بین مشتری بانک (درخواست کننده) و طرف او (ذینفع) منعقد شده حمایت کنند. شرایط قرارداد بین درخواست کننده و ذینفع توافق می‌شود. سپس جزئیات اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه بین درخواست کننده و بانک او رد و بدل می‌شود تا اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه بتواند صادر شود. شرایط هر اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه ترکیبی منحصر بفرد از عواملی است که طبیعت خاص مبادله پایه، مشخصه روابط تجاری بین طرفین معامله، مشخصه و شرایط ترتیبات تأمین مالی، خصوصیات بین طرف مؤسسه مالی برای تأمین مالی و ترتیبات پرداخت را منعکس می‌کند.

از آنجا که اجرای کامل هر اعتبار اسنادی ضمانتی و ضمانت‌نامه روندی چند پاره است که طرف‌های چندی را، هر یک با

میزان متفاوت اطلاعات درباره مبادله شامل می‌شود، برای هر بانکی بسیار مشکل است که فرصت بازبینی روند کلی تأمین مالی را با جزئیات کامل، با توجه به اینکه بانکها در تجارت فقط با اسناد سر و کار دارند، داشته باشد. علاوه بر این باید به یاد داشته باشیم که:

- بانکهای مختلف دارای سیستم‌هایی با درجات متفاوت از کارایی هستند که در توان بازبینی آنان اثر می‌گذارد
- عرف تجاری و استانداردهای صنعت بانکداری محدوده زمانی مشخصی را برای انجام امور معین می‌کند

دانش و تجربه همکاران بخش عملیاتی بانک‌هایی که درگیر انجام امور اعتبارات اسنادی ضمانتی و ضمانت‌نامه هستند به عنوان اولین و بهترین خط دفاعی در مقابل سوء استفاده‌های جنایی از این خدمات و محصولات عمل می‌کند. بازبینی اعتبار اسنادی ضمانتی و ضمانت‌نامه روندی کاملاً دستی است و مستلزم این است که ادعا و هر سندی که آن را حمایت می‌کند و ممکن است برای پرداخت ارائه شود با شرایط اعتبار اسنادی ضمانتی و ضمانت‌نامه مقایسه شود و اگر لازم باشد این مقایسه با مقررات ICC و رویه‌های استاندارد بانکی نیز انجام شود.

تعداد زیادی نشانه‌های ریسک بالقوه وجود دارد. با توجه به این حقیقت مهم است که بین موارد زیر تفکیک قائل شویم:

- ۳- اطلاعاتی که باید قبل از اجازه به انجام مبادله بررسی شده یا کامل شود و ممکن است از کامل شدن مبادله جلوگیری نماید (مثلاً، نام یک تروریست، بنگاهی که توسط سازمان ملل تحریم شده است).
- ۴- اطلاعاتی که باید در تجزیه و تحلیل‌های بعد از انجام معامله به عنوان بخشی از تحقیقات و پروسه معاملات مشکوک از آنها استفاده شود.

در ضمیمه لیستی از بعضی شاخص‌هایی که ممکن است در پروسه سروکار داشتن با اعتبار اسنادی ضمانتی / ضمانت‌نامه ملموس باشد، نشان داده شده است. در اینجا گستره وسیعی از شاخص‌هایی که ممکن است معمولاً در رابطه مشتری/بانک وجود داشته باشد بیان نمی‌شود، اما به نحوی خاص بعضی از نشانه‌های ریسک را که به روند انجام اعتبار اسنادی ضمانتی / ضمانت‌نامه مربوط می‌شود، هدف می‌گیرد.

مهم است به یاد داشته باشیم که بسیاری از شاخص‌های ریسک فقط بعد از انجام یک معامله دیده می‌شوند و فقط مجریان قانون یا واحدهای تحقیقات مالی به عنوان بخشی از تحقیقات رسمی خود به آنها آگاهی می‌یابند.

چه وقت	چه
قبل یا بعد از مبادله	فعالیت یا اطلاعاتی که مربوط به اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت نامه است
قبل یا بعد	ساختار مبادله <ul style="list-style-type: none"> ▪ بیش از توان/ماهیت کار مشتری ▪ پیچیدگی غیرعادی/استفاده غیر معمول از ابزار
قبل یا بعد	کالاها (اگر ذکر شده باشد) <ul style="list-style-type: none"> ▪ ممکن است با کنترل‌های صادرات و واردات تطبیق نداشته باشد ▪ کاملاً خارج از حیطه فعالیت مشتری است
قبل یا بعد	کشورها/اسامی <ul style="list-style-type: none"> ▪ در لیست تحریم/تروریست باشد
قبل یا بعد	کشورها <ul style="list-style-type: none"> ▪ در لیست ریسک بالای بانک قرار دارند ▪ هر اقدامی برای مخفی کردن/پنهان کاری کشورهای که در مبادله دخیل هستند
قبل یا بعد	ادعا/دستورات پرداخت <ul style="list-style-type: none"> ▪ منطقی نیست ▪ در آخرین لحظه تغییر می‌کند ▪ ادعای مدت زمان کوتاهی بعد از صدور اعتبار اسنادی ضمانتی/ضمانت نامه صورت می‌گیرد

خلاصه کنترل‌های کلیدی که در این رهنمود برای اعتبار اسنادی ضمانتی / ضمانت‌نامه شرح داده شده است

مرحله بازبینی چه کسی / چه چیزی را درمقابل چه توسط کی

بررسی می‌کند

گشایش حساب طرف X	طرف X	دقت کافی مناسب	بانک الف
درخواست صدور اعتبار اسنادی ضمانتی / ضمانت‌نامه توسط طرف X	<ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف X ▪ طرف Y / طرف‌های اصلی دیگر ▪ نام‌ها و کشورها ▪ نوع کالا (اگر ذکر شده باشد) 	<p>لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها</p> <p>لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها</p> <p>لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها</p> <p>لیست کنترل‌های صادراتی و وارداتی در صورت علم به آن</p>	بانک الف
"بانک الف" اعتبار اسنادی ضمانتی / ضمانت‌نامه را به "بانک ب" ابلاغ می‌کند	<ul style="list-style-type: none"> ▪ بانک ب 	دقت کافی مناسب	بانک الف
"بانک ب" اعتبار اسنادی ضمانتی / ضمانت‌نامه را از "بانک الف" دریافت می‌نماید	<ul style="list-style-type: none"> ▪ بانک الف ▪ طرف X ▪ طرف Y / سایر طرفین اصلی ▪ نام کشورها ▪ نوع کالاها (اگر ذکر شده باشد) 	دقت کافی مناسب	بانک ب
اعتبار اسنادی ضمانتی / ضمانت‌نامه توسط "بانک ب" به طرف Y ابلاغ می‌شود	<ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف Y 	دقت کافی مناسب - بسته به اینکه طرف Y مشتری "بانک ب" باشد و نیز نقش "بانک ب" در معامله چه باشد، دقت کافی مناسب فرق می‌کند	بانک ب

بانک ب		<ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف‌های اصلی جدید یا کشورهایی که نام آنها در اعتبار اسنادی ضمانتی/ضمانت‌نامه نیامده است 	ارائه اسناد ادعای پرداخت توسط طرف Y به "بانک ب"
بانک الف	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	<ul style="list-style-type: none"> ▪ طرف‌های اصلی جدید یا کشورهایی که نام آنها در اعتبار اسنادی ضمانتی/ضمانت‌نامه نیامده است 	ارائه اسناد ادعای پرداخت توسط "بانک ب" به "بانک الف"
بانک الف	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	<ul style="list-style-type: none"> ▪ نام‌هایی که در دستور پرداخت آمده است 	پرداخت توسط "بانک الف" به "بانک ب"
بانک ب	لیست تحریم‌ها و تروریست‌ها	<ul style="list-style-type: none"> ▪ نام‌هایی که در دستور پرداخت آمده است 	پرداخت توسط "بانک ب" به طرف Y

ضمیمه شماره IV

رهنمود مبارزه با پول‌شویی در رابطه با مبادلات تجاری از طریق حساب باز

رهنمود اصول تأمین مالی تجارت زمینه تأمین مالی تجارت را تنظیم کرده و ریسک‌های مربوط به مبارزه با پول‌شویی /تأمین مالی تروریسم/تحریم را بررسی می‌نماید. این رهنمود همچنین به کاربرد کنترل‌ها به طور کلی نظر می‌دهد و بعضی ملاحظات را درباره آینده همکاری بین طرف‌های ذینفع مطرح می‌نماید. این ضمیمه رهنمودهایی درباره کاربرد خاص کنترل‌ها توسط بانک‌ها در رابطه با مبادلات تجاری از طریق حساب باز ارائه می‌دهد.

جریان کالاها و خدمات بین شرکت‌ها چه داخلی و چه بین‌المللی بر مبنای اعتماد متقابل از طریق حساب باز انجام می‌شود. به نظر می‌رسد دخالت طرف ثالث برای پرداخت، تأمین مالی یا تخفیف ریسک به خاطر ارتباط دو طرف معامله لازم نباشد. بسیاری از شرکت‌ها تجارت از طریق حساب باز را ارزانترین نحوه پرداخت می‌دانند، زیرا برای تأمین مالی یا انجام خدمات مربوط به تخفیف ریسک نباید هزینه‌ای به بانک‌ها پرداخت شود.

در یک نمونه معمول حساب باز، فروشنده و خریدار برای ارسال کالاهای معین به محل خاصی که توسط خریدار تعیین می‌شود قرارداد می‌بندند. نوع قراردادی که برای این نوع معامله منعقد می‌شود بستگی به روابط بین خریدار و فروشنده دارد؛ در بیشتر مواردی که به کالاهای مصرفی مربوط است، قرارداد استاندارد گروه خریداران به کار می‌رود. به عنوان بخشی از قرارداد معمولاً دو طرف درباره شرایط و نحوه پرداخت توافق می‌کنند.

طرفین معامله حساب باز برای هر خرید به بانک برای تأمین مالی مراجعه نمی‌کنند و معمولاً معامله را از محل نقدینگی خودشان می‌پردازند. بانک‌ها احتمالاً غیرمستقیم در تأمین مالی این تجارت از طریق تسهیلات over draft یا خطوط اعتباری گردان درگیر می‌شوند، اما اطلاعاتی از مشخصات معامله تجاری ندارند.

بانک‌ها به ندرت در مبادلات حساب باز تا زمانی که پرداخت در آخر مبادله انجام می‌شود درگیر می‌شوند (و این ممکن است زمانی باشد که کالاها حمل و تحویل شده است) فروشنده و خریدار معمولاً برای پرداخت‌های مربوط به حساب باز اسنادی به بانک‌ها ارائه نمی‌دهند؛ در بسیاری از موارد، بانک‌ها فرصت واقعی کم، نیاز یا دلیلی برای درک واقعیت مبادله تجاری، یا بازبینی اسناد مربوطه دارند. (مثلاً قراردادهای سیاهه‌ها)

بانک‌هایی که درگیر پرداخت‌های مربوط به حساب باز می‌شوند معمولاً این امر را در یک (یا هر دو) نقش انجام می‌دهند:

(۱) فروشنده یا خریدار مشتری تجاری آنهاست که در این صورت حساب مشتری خود را بدهکار یا بستانکار

می‌کنند. در این حالت انتظار می‌رود که تا حدی دقت کافی را در مورد مشتری خود به کار بندند؛ و/یا

۲) فروشنده یا خریدار مشتری تجاری بانک کارگزار آنان است، در این حالت بانک الزاماً اطلاع کلی راجع به رفتار مورد انتظار مشتری بانک کارگزار خود ندارد.

طبیعت سیستم پرداخت‌های بین‌المللی چنان است که بانکها عموماً نمی‌توانند بین پرداختی که مربوط به تجارت حساب باز است، وقتی که درخواست انجام پرداخت یا واریز به حساب ذینفع می‌شود، آن را از سایر پرداخت‌ها تمیز دهند. بانک‌هایی که با پرداخت‌های مربوط به تجارت سر و کار دارند می‌توانند امور ابتدایی پالایش و نظارتی را که مربوط به پرداخت مبادلات است انجام دهند، اما بدون داشتن اطلاع از نحوه مبادله پایه، عموماً در موقعیتی نیستند که بتوانند معامله مشکوک را تشخیص دهند.

بانک‌هایی که به طور خصوصی مکانیسم آسان حساب باز را عرضه می‌کنند (مثلاً دستور خرید توان مدیریتی purchase order management capabilities، خدمات تنزیل سیاهه، تهیه پرداخت و delivery suites) به هر حال ممکن است آگاهی بیشتری به مبادله تجاری پایه داشته باشند، تا جایی که دید کاملی درباره اسناد تجاری و جریان مبادله پیدا کنند. در این حالت بانک‌ها باید رویکرد مبتنی بر ریسک را برای تعیین پالایش مناسب و سیستم نظارتی به کار برند.

ضمیمه شماره V

رهنمود درباره تحریم‌ها، شامل عدم تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی و از بین بردن آن‌ها کالاهایی که استفاده دوگانه دارند

مقدمه

یکی از اهداف رهنمود اصول مالی تجارت تهیه راهنمایی برای این موضوع مشکل است. در ضمیمه‌های قبلی شماره I,II,III IV درباره اعتبارات اسنادی، وصولی‌ها، اعتبارات اسنادی ضمانتی و حساب باز میزانی را که هم‌اکنون بانک‌ها درباره مشکلات تحریم‌ها، نام تروریست‌ها و کنترل‌های مربوط به صادرات (تا جایی که آگاهی به آن وجود دارد) در زمینه تمام فعالیت‌هایی که انجام می‌دهند، دارند، تنظیم شده بود.

تحریم‌ها به اشکال مختلفی در سطح ملی و بین‌المللی وجود دارد. بعضی از آن‌ها مستقیماً درباره عدم تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی است.

این ضمیمه بر مکانیسم‌های کنترلی که بیشتر مربوط به بانک‌هاست تاکید می‌کند و باید آن را همراه رهنمودهای مربوط به ریسک‌های مبارزه با پول‌شویی و تأمین مالی تروریسم که در رهنمود اصولی و سایر ضمیمه‌ها بیان شده است، در نظر گرفت.

گزارش سازمان FATF درباره عدم تکثیر در ماه ژوئن ۲۰۰۸ (Proliferation Report) منبع مهمی برای مراجعه است. این گزارش نقش مهم تعدادی از ذینفع‌ها را شرح داده و مشکلاتی را که مؤسسات مالی برای ردیابی تأمین مالی عدم تکثیر سلاح با آن روبرو هستند، اعلام می‌کند.

دقت کافی بر مشتری (Customer Due Diligence)

قصد این نیست که جزئیات در اینجا تکرار شود، اما واضح است که روند دقت کافی بر مشتریان کنترل مهمی است و انتظار می‌رود اگر شرایط ریسک بالا تشخیص داده می‌شود، این دقت افزایش یابد.

پالایش اسامی (Name Screening)

به کار بردن کنترل‌های مبارزه با پول‌شویی پایه خوبی برای کنترل‌های مربوط به تحریم‌ها است. معمولاً بانک‌ها سیستم‌ها یا روش‌هایی دارند که برای مقایسه اسامی با آنچه آن‌ها "افراد مظنون" می‌خوانند طراحی شده است. این روش‌ها را می‌توان برای حصول اطمینان از اینکه مبادلاتی که در ضمیمه‌های قبلی شرح داده شد، موارد زیر را در بر نمی‌گیرد، به

کار برد:

- نام طرف اصلی مبادله در لیست افراد یا بنگاه‌های نام برده شده در تحریم‌های سازمان ملل یا محلی باشد.
- نتیجه مبادله پرداخت به این هدف نخواهد بود

بانک‌ها برای دستیابی به این هدف نیاز دارند که به منابع خارجی مربوطه مراجعه کنند یا عضو یک مرکز اطلاعاتی معتبر بشوند. روشن است که مؤثر بودن این کنترل، به دقت، کیفیت و قابل استفاده بودن لیست مأخذی که جزئیات اسامی هدف را داشته باشد بستگی دارد. مشکل بسیار اساسی و عملی که هم‌اکنون بانک‌ها با آن روبرو هستند، حجم لیست‌های جعلی است که ممکن است در سیستم‌های آن‌ها به دلیل اتوماتیک بودن نحوه پالایش وجود داشته باشد. مشکل هنگامی است که قسمتی از اطلاعات بانک با لیست افراد مظنون هماهنگی نداشته یا با آن تأیید نشود. هماهنگی قسمتی وقتی اتفاق می‌افتد که اسامی هدف دارای واژه‌های مشترک با اسامی غیرهدف باشند. هماهنگی تأیید نشده وقتی است که نام‌ها یکسان هستند اما تحقیقات تأیید می‌کند که هویت‌ها یکی نیست.

فعالیت مبتنی بر تحریم‌های مالی (Activity based financial sanctions)

اگر هدف تحریم مربوطه کاملاً با نام مشخص نشده باشد، این امر کنترل مبادله را برای بانک، خواه سیستم اتوماتیک یا دستی به کار رود، به نحوی استثنایی مشکل می‌کند.

البته بانک‌ها باید از قطعنامه‌های سازمان ملل در رابطه با تکثیر سلاح‌های هسته‌ای، سلاح‌های کشتار جمعی، کالاهای با استفاده دوگانه و مقررات داخلی که در واقع مقررات ملی است آگاهی داشته باشند.

راهنما درباره این موضوع توسط FATF و در مناطقی که رژیم مجوز کنترل صادرات توسط مراجع صلاحیت‌دار وجود دارد نیز صادر شده است. برنامه‌های دیگر تهدیدات مرسوم از موشک‌ها، سلاح‌های شیمیایی و فعالیت‌های مربوط به آن‌ها را ذکر می‌کند.

منابع در دسترس عبارتند از:

- The Wassenaar Arrangement که برای همکاری منطقه‌ای و امنیت و ثبات بین‌المللی. از طریق شفافیت و مسئولیت بیشتر برای انتقالات مربوط به سلاح‌های مرسوم و کالاها و تکنولوژی‌های با استفاده دوگانه تنظیم شده است.
<http://www.wassenaar.org/controllists/index.html>
- UN Security Council resolution 1737
http://www.un.org/docs/sc/unsc_resolutions06.html(2006)

و همچنین سند حمایت‌کننده‌ای که به آن اشاره می‌کند.

<http://www.jaea.org/DataCenter/index.html>

- رهنمود FATF درباره اجرای مقررات مالی قطعنامه‌های شورای امنیت برای مقابله با تکثیر سلاح‌های کشتار جمعی (اکتبر ۲۰۰۷)

- گزارش FATF درباره Proliferation Financing (ژوئن ۲۰۰۸)

- FATF Combating Proliferation Financing: Status Report on Policy Development and Consultation

<http://www.fata-gafi.org>

بانک‌ها باید تا حدی که ممکن است اطلاعات موجود را در رابطه با طرف‌هایی که به آن‌ها دستوراتی می‌دهند، کالاها و کشورهایی که درگیر معامله هستند، بدست آورند. در عین حال باید دانست که هرگونه کاربرد عملی این اطلاعات ممکن است جدا محدود باشد.

کنترل‌های صادراتی

ابتدا طرفین مبادله تجاری باید تعیین کنند که آیا دریافت مجوز صادرات لازم است و لزوم دریافت چنین مجوزی وجود دارد. معمولاً بانک‌ها در شرایطی نیستند که در هر مرحله‌ای از مبادله تعیین کنند که آیا مجوز صادرات لازم است یا آیا طرفین مبادله تجاری مجوز معتبر دریافت کرده‌اند یا نه.

اسنادی که برای آماده‌کردن ترتیبات تأمین مالی تجارت لازم است به ندرت حاوی جزئیات محصول مورد معامله است، و حتی راجع به این موضوع که آیا کشور ثالث لازم است مجوزی بدهد که ضمیمه محصول باشد، اطلاعات کمتری دارند. در واقع مراجع صالح دولتی ممکن است در موقعیتی باشند که نیاز به مجوز را تعیین کرده و تشخیص دهند که آیا این مجوز دریافت شده است یا نه.

اگر مبادله تأمین مالی بسیار سازمان یافته در نظر باشد یا در مواردی که موشکافی در رابطه با مسیر کالا انجام می‌شود، شایسته است که مؤسسات مالی درگیر، اطمینان حاصل نمایند که الزامات مجوز صادراتی رعایت شده است.

محدودیت‌ها

به‌خصوص در رابطه با تحریم‌های مالی چالش قابل ملاحظه است. موارد زیر به‌خصوص مربوط به این موضوع می‌شود:

- پرداخت‌هایی که برای تجارت با حساب باز توسط بانک‌ها انجام می‌شود (۸۰٪ تجارت جهانی با این روش انجام می‌شود) را فقط می‌توان با ارجاع به اطلاعات اسامی فاش شده انجام داد.

- تسهیل موفقیت‌آمیز تجارت بین‌الملل وابسته به الحاق به استانداردهای شناخته شده بین‌المللی بانکی است. بعد از دقت کافی بر مشتری و هنگامی که مبادله درخواست شده مشتری پذیرفته و شروع به انجام شد، بقیه اقداماتی که توسط بانک‌های درگیر انجام می‌شود باید در زمان خاصی پایان یابد.

- اطلاعات یا جزئیاتی که در اسناد ارائه شده به بانک‌ها وجود دارد ممکن است برای افشای دقیق موضوع معامله

کافی نباشد.

- به خصوص وقتی معامله از طریق وصولی انجام می‌شود، بررسی جزئیات اسنادی که همراه وصولی است ممکن نمی‌باشد. این حالت اساساً با شرایطی که در اعتبارات اسنادی، اعتبارات اسنادی ضمانتی و ضمانت‌نامه‌ها وجود دارد، متفاوت است.

- تفسیر "کالای مورد استفاده دوگانه" نیاز به درجه‌ای از اطلاعات فنی دارد که انتظار نمی‌رود کنترل‌کنندگان اسناد اعتبار اسنادی، اعتبار اسنادی ضمانتی یا ضمانت‌نامه به آن آگاهی داشته باشند. علاوه بر این، شرح کالا ممکن است با استفاده از واژه‌هایی در اعتبار ظاهر شود که تشخیص آن را به عنوان "کالای مورد استفاده دوگانه" اجازه ندهد.

- بدون در نظر گرفتن جزئیات منابع اطلاعاتی، بدون دارا بودن مهارت‌های فنی و دانش درباره دسته زیادی از کالاها، توان بانک برای درک کاربردهای کالاهای با استفاده دوگانه نهایتاً غیرممکن است. برای بانک‌ها عملی نیست که اداره‌ای با متخصصین در این زمینه ایجاد کنند، زیرا در اینصورت نیاز به ایجاد تسهیلات تحقیق جامع علمی نیز خواهد بود.

- کشورهایی که مستقیماً درگیر هستند ممکن است در تحریم‌ها نام برده شوند اما کشورهایی که تولیدکننده فن‌آوری می‌باشند یا کشورهای "منحرف کننده ریسک" که برای ترانزیت یا صادرات مجدد کالا استفاده می‌شوند، ممکن است اصلاً ظاهر نشوند یا در هیچ لیست هشداردهنده‌ای نباشند.

نتیجه گیری

همانطور که در بخش ۶ رهنمود اصولی شرح داده شد، بانک‌ها فقط یکی از طرفین درگیر هستند. در حالیکه بانک‌ها مجرای اولیه برای نقل و انتقال پول می‌باشند، مشارکت اساسی سایر دست‌اندرکاران کلیدی برای ایجاد بازدارندگی مؤثر و کمک به کشف ردیابی/ها در مورد هدف‌های مربوطه لازم است.

رهنمود ولفسبرگ برای اصول تأمین مالی تجارت

ضمیمه شماره VI

واژه‌نامه لغات انتخابی که معمولاً در تأمین مالی تجارت و این رهنمود ولفسبرگ برای اصول تأمین مالی

تجارت و ضمانت آن به کاررفته است:

قبولی Acceptance: تعهد کتبی روی برات مدت‌دار مبنی بر پرداخت مبلغ ذکر شده در آن در موعد تعیین شده در برات. اگر قبولی توسط بانک داده شود آن را قبولی نویسی بانک می‌نامند. اگر قبولی توسط یک شرکت داده شود آن را قبولی تجاری می‌نامند. در وصولی‌ها، اسناد مالکیت کالاهای حمل شده معمولاً با برات مدت‌داری که توسط برات‌گیر قبولی داده شده است (قبولی تجاری) مبادله می‌شود هنگامی که اسناد ارسال می‌شود آن را اسناد در مقابل پذیرش (D/A) می‌نامند.

ابلاغ Advising: ارسال شرایط یک اعتبار اسنادی به ذینفع. بانک ابلاغ‌کننده کارگزار بانک گشاینده است و معمولاً در کشور ذینفع قرار دارد. ابلاغ به معنای تأیید ظاهری است یعنی بانک ابلاغ‌کننده باید دقت معقولی برای کنترل اصالت ظاهری اعتبار اسنادی بعمل آورد و در صورتی که نتواند اصالت ظاهری را تأیید نماید باید آن را به اطلاع بانک گشاینده برساند و اگر مع‌الوصف تصمیم به ابلاغ اعتبار به ذینفع بگیرد، باید مراتب را به اطلاع او برساند.

اصلاحیه Amendment: تغییر در شرایط اعتبار اسنادی؛ اصلاحیه باید از جانب درخواست‌کننده مطرح شده، بانک گشاینده آن را صادر کرده و به ذینفع ابلاغ نماید. ذینفع حق رد اصلاحیه را در صورتی که اعتبار برگشت ناپذیر باشد دارد.

درخواست‌کننده Applicant: کسی که از بانک درخواست صدور اعتبار اسنادی می‌نماید. در اکثر مواردی که اعتبار اسنادی گشایش می‌شود، درخواست‌کننده، وارد‌کننده کالا است.

اعتبار بک تو بک Back to Back credit: اعتباری که در مقابل حمایت اعتبار دیگری (master LC) باز می‌شود با این تفاهم که پرداخت در مقابل اسنادی که نهایتاً به موجب اولین اعتبار (master LC) گشایش شده ارائه می‌شود، صورت گیرد. بنابراین هر یک از این دو اعتبار درباره حمل یک کالا است گر چه تغییر قیمت کالا به دلیل اینکه معمولاً ذینفع master LC سودی برای خود در نظر می‌گیرد، وجود دارد.

ذینفع Beneficiary: دریافت کننده یا گیرنده وجه. طرفی که اعتبار به نفع او گشایش می شود. در اعتبار اسنادی ذینفع معمولاً صادرکننده کالاهایی است که توسط اعتبار اسنادی تنظیم می شود.

وصولی (Bill of Collection): اسنادی (شامل برات) که از طریق بانک برای پرداخت توسط برات گیر ارسال می شود. همچنین به عنوان وصولی اسنادی نیز خوانده می شود.

برات: دستور پرداخت بدون قید و شرط توسط یکی از طرفین به طرف دیگر (برات گیر) که توسط طرفی که آن را می دهد (برات کش) امضا شده و برات گیر را ملزم به پرداخت مبلغ مشخصی پول به برات کش، عندالمطالبه یا در تاریخ مشخصی در آینده می نماید.

ساده Clean: این اصطلاح برای توصیف پرداختی که بدون وجود یا ارجاع به اسناد تجاری پایه صورت می گیرد به کار می رود.

بانک وصول کننده Collecting Bank: در وصولی ها به بانکی گفته می شود که در کشور برات گیر به او دستور دریافت وجه از برات گیر را می دهند.

دستور وصولی Collecting order: فرمی که همراه با اسناد توسط صادرکننده با دستورات او به بانک پوشش دهنده/معامله کننده داده می شود. همچنین به عنوان دستور وصول Collection Instruction هم خوانده می شود.

تأیید Confirming: اقدامی که یک بانک غیر از بانک گشاینده، تعهد پرداخت، پذیرش یا معامله اسناد مطابقی را که به موجب اعتبار اسنادی ارائه شده است، به عهده می گیرد.

تعهد مشروط Contingent Liability: تعهدی که در شرایط معینی بالفعل می شود، مثلاً وقتی که بانکی یک اعتبار اسنادی گشایش می کند ملزم می شود که در آینده در صورت ارائه درخواست مطابق مبلغ اعتبار اسنادی را به ذینفع بپردازد.

اعتبار credit: وقتی که بانک پولی قرض می دهد یا تعهد مشروطی به عهده می گیرد. (مثلاً تسهیلات اعتباری یا تأیید اعتبار)

تذیل Discounting: اقدامی برای خرید یا پیش‌پرداخت مدت‌دار یا اسنادی که به موجب اعتبار اسنادی ارائه می‌شود.

مغایرت Discrepancy: هر انحرافی از شرایط اعتبار اسنادی، یا از عرف بانکداری بین‌المللی یا هر یک از مقررات ICC که در اسناد ارائه شده مشاهده شود یا هر مغایرتی که بین خود اسناد ارائه شده باشد.

وصولی اسنادی Documentary Collection: به وصولی **Bill of Collection** مراجعه کنید.

اعتبار اسنادی (DC) Documentary Credit (DC): تعهد بانک به پرداخت. به طور خلاصه اغلب این ابزار را "اعتبار" می‌گویند. به طور دقیق‌تر تعهد کتبی بانک (بانک گشاینده) به درخواست خریدار (درخواست‌کننده) به پرداخت مبلغ معین در مقابل اسناد مطابق با شرایط اعتبار ظرف مدت معین.

تحویل اسناد در مقابل پذیرش Documents Against Acceptance (D/A): دستوری که در وصولی اسنادی به کار می‌رود و طبق آن اسناد تجاری در مقابل پذیرش و قبولی‌نویسی برات‌گیر در اختیار او قرار می‌گیرد.

اسناد در مقابل پرداخت Documents Against Payment (D/P): دستوری که در وصولی اسنادی به کار می‌رود و طبق آن اسناد تجاری در مقابل پرداخت در اختیار برات‌گیر قرار می‌گیرد.

برات Draft or Bill of Exchange: سندی تجاری که نشانه‌ای از درخواست پرداخت مبلغ معینی است. این سند توسط صادرکننده (برات‌کش) صادر شده و به بانک او برای وصول از برات‌گیر تسلیم می‌شود، در اعتبار اسنادی این سند معمولاً با اسناد حمل همراه است.

برات‌گیر Drawee: طرفی که انتظار می‌رود پرداخت را انجام دهد. در وصولی‌ها برات‌گیر معمولاً خریدار است، در اعتبار برات‌گیر عموماً بانک گشاینده یا تأییدکننده است.

برات‌کش Drawer: طرفی که درخواست پرداخت می‌کند. در وصولی اسنادی و اعتبار اسنادی تجاری، برات‌کش معمولاً فروشنده کالا است.

موعد پرداخت / Due Date: زمان پرداخت

ضمانت‌نامه Guarantee: تعهد بانک به پرداخت به ذینفع در مقابل ادعای رسمی او مبنی بر اینکه طرف نامبرده دیگر در انجام کار خاصی تخلف کرده یا طبق شرایط قرارداد پایه عمل نکرده است.

اتاق بازرگانی بین‌المللی (International Chamber of Commerce (ICC): سازمان بین‌المللی که تجارت بین‌الملل را ترغیب و تسهیل می‌کند و ضوابط تجارت بین‌الملل را در نشریات مختلف تنظیم کرده است.

ضوابط اعتبار اسنادی ضمانتی ISP98: ضابطه بین‌المللی اعتبار اسنادی ضمانتی ISP98، نشریه شماره ۵۹۰ (ICC)

بانک گشاینده Issuing Bank: بانکی که به درخواست مشتری‌اش، درخواست کننده، اعتبار اسنادی باز می‌کند،

اعتبار اسنادی (Letter of Credit (LC): واژه گفتاری- اعتبار اسنادی را ببینید.

معامله Negotiation: خرید بروات (که روی بانکی غیر از بانک تعیین شده کشیده شده است) توسط بانک تعیین شده یا اسناد مطابقی که به موجب اعتبار اسنادی ارائه شده و دریا قبل روز بانکی که موعد پرداخت به بانک تعیین شده است، منابع را در اختیار ذینفع می‌گذارد.

گشاینده Opener: درخواست کننده را ببینید.

بانک بازکننده Opening Bank: بانک گشاینده را ببینید.

بانک پرداخت‌کننده Paying Bank: بانکی که پرداخت به موجب اعتبار را پس از ارائه اسناد ذکر شده در اعتبار انجام می‌دهد.

ارائه Presentation: در اعتبار اسنادی به معنای تحویل اسناد به موجب اعتبار اسنادی به بانک گشاینده یا بانک تعیین شده است یا اسنادی که ارائه شده است. در وصولی‌ها، عمل بانک وصول‌کننده است که در نقش بانک ارائه‌کننده با برات‌گیر برای پرداخت یا پذیرش، طبق شرایط دستور وصولی تماس می‌گیرد.

بانک ارائه کننده Presenting Bank: در اعتبار اسنادی، بانکی است که بروات و /یا اسناد را برای پرداخت ارائه می‌دهد. در وصولی‌ها، بانک وصول‌کننده‌ای که ارائه را به برات‌گیر انجام می‌دهد.

واگذار کننده Principle: واژه‌ای که در وصولی‌ها استفاده می‌شود و به معنای طرفی است که انجام امور وصولی را به بانک واگذار می‌کند.

بانک پوشش دهنده Reimbursing Bank: بانکی که توسط بانک گشاینده اعتبار برای پرداخت مبلغ اعتبار به بانک معامله کننده/ بانک پرداخت کننده تعیین شده است.

بانک فرستنده Remitting Bank: واژه‌ای که در وصولی‌ها به کار می‌رود و معنایش بانکی است که اصیل امور وصولی را به او واگذار می‌کند.

نامه ضمیمه اسناد Schedule: نامه بانک پرداخت‌کننده/ معامله کننده/ ارائه کننده که شامل برات و /یا اسنادی است که به بانک Collecting/ گشاینده ارسال می‌شود. این نامه اسناد ضمیمه را لیست کرده و دستور وصولی و /یا پرداخت می‌دهد. در وصولی‌ها به عنوان دستور وصولی شناخته می‌شود.

دیداری Sight: واژه‌ای که برای پرداخت فوری استفاده می‌شود. براتی که at sight باشد هنگام ارائه اسناد به برات‌گیر قابل پرداخت است یعنی عندالمطالبه.

اعتبار اسنادی ضمانتی Standby Letter of Credit: اعتبار اسنادی را ببینید.

اعتبار اسنادی قابل انتقال Transferable Credit: به ذینفع اجازه می‌دهد که تمام یا قسمتی از حقوق و تعهدات خود را به موجب اعتبار اسنادی به ذینفع دوم یا ذینفع‌های دیگر انتقال دهد.

UCP600: نشریه اتاق بازرگانی بین‌المللی، مقررات متحدالشکل اعتبار اسنادی (تجدید نظر ۲۰۰۷) که از اول جولای ۲۰۰۷ جانشین نشریه قبلی UCP۵۰۰ شد.

URC 522: نشریه اتاق بازرگانی بین‌المللی، مقررات متحدالشکل وصولی‌ها (تجدید نظر ۱۹۹۵)

URDG758: مقررات متحدالشکل ضمانت‌نامه‌های عندالمطالبه

Usance Bill: (برات) که به برات‌گیر مهلتی برای پرداخت بدهد (آن مدت را یوزانس هم می‌نامند). این مدت معمولاً به روز بیان می‌شود (مثلاً ۳۰ روز) و از تاریخ (مثلاً ۳۰ روزه) یا از تاریخ حمل، یا تاریخی که به رؤیت برات‌گیر برسد (مثلاً ۳۰ روز از زمان رویت) که در واقع به معنای تاریخ پذیرش است، شروع می‌شود.

Waive: صرف‌نظر کردن: در وصولی‌ها برای هزینه‌ها و/یا سودی که باید از برات‌گیر دریافت شود استفاده می‌شود: در اعتبار اسنادی وقتی که درخواست‌کننده با پرداخت اسناد ارائه شده پس از قبول مغایرت اسناد موافقت می‌کند.